

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
- ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Salibandy 3/00

SALIBANDY

Sisältö

[Pääkirjoitus: Kauden päätöskysely](#)

[Alasajosta huolimatta Namika oli A:n aatelia](#)

[RuRu mursi Erän taian A-tyttöissä](#)

[SSV vauhdikkaan finaalin vahvempi](#)

[Erä hallitsi B-tyttöjä](#)

[HIFK juhli Petoluolassa !](#)

[HIFK:n tarina: Lähtö, nöyryminen ja aarre](#)

[Oilersin kausi päättyi ilman juhlia](#)

[Happee haukkasi pronssit](#)

[Erä III kertaa muita parempi](#)

[Kiusanteko ei riittänyt HIFK:lle](#)

["Aina liigaan yksi sählyjengi mahtuu"](#)

[Classic taisteli toisen liigapaikan Tampereelle](#)

[Nälkäinen Leijona hakee saalista](#)

[Leijonakapteeni Jaakko Hintikka: "Huippuyksilöt maustavat valmiin keitoksen"](#)

[Kokoa, kovuutta ja taitoa: Hurja joukko !](#)

[Numero 13 sisältää viestin: "Mulle onnea, muille epäonnea"](#)

[Palomäen Hanna pelaa kentällä ja pukukopissa](#)

Muita juttuja

Ikäluokkien mestarit

Kunto- ja harrasteliikunnan tuoteperhe valmiina

Finaalisarja vielä kerran

Todelliset hihaässä: Wossilus ja Johansson

Porissa ja Lappeenrannassa uskotaan pikaiseen paluuseen

Naisten finaalit: Näin se meni

Loppuotteluiden hahmot

Tilander jatkaa kotikisoihin saakka

SSBL info

Tapahtumakalenteri

LAJITIETO

- Salibandylehti
 - Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Pääkirjoitus Kauden päätöskysely

Kun kansallisen kilpailutoiminnan osalta kausi on ohitse, on hyvä ajankohta pysähtyä "totuuden lähteelle" pohtimaan missä mennään ja mitä toiminnan eri osa-alueilla tapahtuu.

Junioripuolella harrastaminen leviää niin sarjatoiminnan piirissä kuin sen ulkopuolella. Koululaissarja- ja kerhotoiminta on vireää. Koululiikuntaliiton sarjoista salibandy osoittautui jälleen palloilulajien suvereeniksi suosikiksi. Ala-asteikäisten Taikaviittaturnaukset kasvattivat suosiotaan. Sarjatoiminnassa junioreiden osuus lisääntyi. Tällä hetkellä rekisteröidyistä pelaajista 53 prosenttia on junioreita.

Junioritoiminnan kehittäminen on jatkuva prosessi. Sarjojen alueellisuus ja tasapuolisuus, liian kilpailullisuuden välttäminen, kasvatukselliset arvot, seurojen erilaisten tavoitteiden yhteensovittaminen, värväminen, pelaamisen hauskuuden säilyttäminen, sarjatoiminnan laatu, peliolosuhteet, nuorten suosimien viestintä- ja informaatiokanavien hyödyntäminen. Siinä tavoitteita ja haasteita junioritoiminnan saralla. Potentiaalia ja kysyntää lajille nuorten liikuttajana on vielä huimasti. Pystymmekö vastaamaan näihin haasteisiin ?

Aikuisten harraste- ja kuntoliikunnan tilanne ja näkymät ovat auvoiset. Suomen Työpaikkaliikunta ry:n salibandysarjaan osallistui ennätysmäärä joukkueita, laji on työpaikkaliikunnan selkeä ykkönen. Kunto- ja harrasteliikunnan sektorille on laadittu uusia työkaluja (kävely-, metri-, syke-, seka- ja perhesähly) järjestää liikuntaa kaikenikäisille ja -kokoisille ikään, sukupuoleen tai kuntoon katsomatta. Sarjatoiminnan alueellisuus ja laatu, harrastetuotteiden jakelukanavat, palvelukonseptin toimivuus ja nykyaikaisuus, olosuhdeongelmat, alueellinen tasa-arvoisuus. Pystymmekö vastaamaan näihin haasteisiin ?

Salibandy SM-finaalit niin naisissa kuin miehissä olivat jälleen kerrassaan upeat. Pelit olivat tasaisia, vauhdikkaita ja tarjosivat yleisölle todellista urheiluviihdettä. Pääsarjoihin saatiin uusia joukkueita ja paikkakuntia. Miesten puolella finaalit pelattiin toisen kerran isoilla areenoilla. Puitteet ja järjestelyt olivat asianmukaiset. Ne osoittivat, että salibandy on huippu-urheilua. Tuotteen kehittäminen, sitoutuminen yhteisiin päämääriin, yhteisen edun oivaltaminen, oheistapahtumien kehittäminen, markkinointi, yleisömäärien ja näkyvyyden lisääminen, idolikulttuurin luominen jne. Lajin vauhdikkuudella, tuoreudella ja nuorekkuudella on kaupallista kysyntää. Pystymmekö vastaamaan näihin haasteisiin ?

Olemme vahvasti oikealla tiellä, mutta päämäärään on vielä pitkälti matkaa, kaikilla sektoreilla ! Työtä pitää tehdä hartiavoimin. Työmäärä tuntuu loputtomalta. Avainasia "mission" toteutumisessa on YHTEISTYÖ, jota tulee tehdä koko Salibandyklaanin kesken. Se tulee meidän kaikkien ymmärtää. Seurat, joukkueet, yksittäiset toimijat, liitto, Oy ja kaikki sidosryhmät ovat niitä osatekijöitä, joiden yhteinen etu ja päämäärä on se MISSIO ! Loppupelissä yhteinen etu on myös yksittäisen toimijan etu. Varmasti !

Onko meillä yhteinen missio ? Olemmeko kaikki sitoutuneita siihen, haluammeko sitä ? Niin kuin itse pelissä, myös tässä asiassa ratkaisu tapahtuu mentaalipuolella, ei fyysisellä. Pystymmekö vastaamaan tulevaisuuden haasteisiin ? Paljon on kysymyksiä, vähän vastauksia. Vastaukset löytyy jokaiselta klaanilaiselta, vastatkaa itsellenne ! Hyvää ja aurinkoista kevättä.

Jari Kinnunen päätoimittaja
jari.kinnunen@salibandy.net

LAJITIETO

Salibandylehti

- Uusin lehti
- Arkisto
- Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Salibandyyn alasajosta huolimatta Namika oli A:n aatelia

Helsingin NMKY:n A-pojat taistelivat itsensä Suomen mestariksi, vaikka vaikeuksia oli riittämiin kentän ulkopuolellakin. Kauden päätteeksi mestaripelaajat huomasivat olevansa ilman seuraa.

A-ikäluokassa mestaruus ratkaistiin kahden ottelun yhteismaalien perusteella. Kaksintaisteluun oli tiensä raivannut Namikan ohella vahva junioriseura NST Lappeenrannasta. Vaakakuppi kallistui lopulta Namikan hyväksi yhteismaalein 9-5. Helsingiläiset selvittivät molemmat kamppailut edukseen (5-2 ja 4-3).

Hopea kirkastui

- Eka olisi voinut päättyä meille jopa 10-2, lataa HNMKY:n miesten ja A-poikien valmennuksesta vastannut entinen maajoukkueratsu Mika Sandell.
- Olimme kaikilla osa-alueilla parempia. NST pelasi varovaisesti 1-2-2-ryhmityksellä, mutta saatiin sumppu auki melko mukavasti. Varsinkin ottelun loppu oltiin NST:n päädyssä.

Toiseen otteluun Lappeenrannassa tuli erilainen NST. Se tarvitsi runsaasti maaleja pitääkseen toiveet mestaruudesta hengissä. NST tuli rohkeasti päälle ja karvasi kahdella miehellä erittäin korkealta. Se sai iskettyä avausmaalin, mutta Namika kuittasi pelin tasoihin heti seuraavassa vaihdossa.

- Me pelasimme vuorostamme passiivisemmin, koska paineet olivat NST:llä, kertaa Sandell.

Rynnistyksestä huolimatta NST ei saanut maaleja aikaiseksi ja HNMKY:n mentyä 2-1 -johtoon alkoi NST:n usko loppua. HNMKY voitti toisen kohtaamisen 4-3-numeroin. Sandell näki loppuottelut pelillisesti hyvinä, vaikka joukkue joutui välierässä vielä tiukemmalle SSV:tä vastaan.

Oliko mestaruus yllätys ?

- En ihan mestaruutta odottanut, mutta neljän joukkoon uskoin että päästään, valmentaja paljastaa. - Namika oli viime vuonna hopealla, ja monet junnumme pelasivat miesten divarimatseja, joten ei kulta jättiyllätyskään ollut.

Tasaisen ryhmän ratkaisijoita olivat valmentajan mukaan maalivahti Jussi Halme ja puolustus kaikkienensa. Hyökkäyksessä Pekka Palomäki ja Renny Niemi häärivät tehokkaimpina.

HNMKY luopuu salibandyä

A- ja B-poikien Suomen mestaruudet jäävät HNMKY:n viimeisiksi, koska seuran salibandytoiminta on päätetty lakkauttaa.

- Katastrofaalista, ruotii Sandell seuran toimintaa.
- Harkkavuoroja ei maksettu ja vuoroja peruttiin. Ei ollut oikein budjettiakaan.
- A-pojat trenasivat kerran viikossa ja sekin oli monesti vain pelailua. Vuorolla kävi naapuriseuran kavereitakin. Pelituntuma oli kuitenkin kova, koska runko harjoitteli ja pelasi miesten 1. divisioonajoukkueessa.
- Poikia ei muistettu seuran taholta millään tavoin mestaruuden saavuttamisesta, ihmettelee Mika Sandell.

HNMKY on ilmoittanut, että salibandytoiminta siirtyy M-Teamin alaisuuteen. A-junnujen kohdalla joukkue hajaantuu kuka mihinkin, koska usealla on edessä siirtyminen miesten sarjoihin. Sandell itse siirtyy Tapanilan Erän miesten valmentajaksi ja vie osan namikan A-junnuista mennessään sinne. Loput etsivät paikkansa mistä löytävät.

Markku Huoponen

A-pojat

- 1. HNMKY, Helsinki**
- 2. NST, Lappeenranta**
- 3. SSV, Helsinki**

HNMKY

Olli Oilinki, Sami Hyvönen, Tomi Lehtinen, Veli-Pekka Korhonen, Antti Havulehto, Jussi Lehto, Jussi Halme (mv), Renny Niemi, Mika Nuutinen, Pekka Palomäki, Simon Riihelä, Mikael Stenvall, Henri Klinberg, Jaakko Valli, Patrick Strömberg, Antti Roiha, Jani Karonen, Tommi Ahola, Mikke Kinnari, Kristian Karvinen, Esa Kangas, Ville Uotila, Antti Nikula

Valmennus, joukkueenjohto ja huolto: Mikko Teppo, Mika Sandell ja Petteri Pietiläinen.

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

RuRu mursi Erän taian

RuRu sen teki. Tuli ja näytti, että SM-kultaan kykeneviä A-tyttöjä kasvaa muuallakin kuin Tapanilassa. Hämeenlinnalaiset veivät A-tyttöjen mestaruuden kahden ottelun yhteistuloksella 5-3.

RuRun mestaruus ei ollut jättiyllätys, sillä se varoitti taidoistaan jo runkosarjassa katkaisemalla Erän vuosia kestäneen tappiottoman putken. Viime kaudella Erä oli ikäluokan ykkönen ja RuRu kakkonen, nyt osat vaihtuivat.

Takaa-ajo Mosahallissa

RuRu saapui Tapanilan Mosahalliin 3-1-kotivoitto alla. Avauserä näytti vielä siltä, että Erä saattaa nousta mestariksi. RuRu oli pahasti alakynnessä ja sen maalivahti Heidi Hulkkonen urakoi Erän vyöryttäessä hyökkäyksiään. Erä onnistui kuitenkin vain kerran, kun Kristiina Snellman kiskaisi kääntölaukauksen yläpesään.

RuRun Toni-valmentajat Korpihete ja Martikainen kokosivat joukkueensa tauolla ja peli tasoittui. Heti erän alkuun RuRu iski terävästi ja Mari Nuottajärvi yllätti Erä -vahti Riitta Perttilän suoraan Sanna Huttulan syötöstä.

Henna Johansson herätti tapanilalaisten toiveet johtomaalilla, mutta RuRun puolustus piti ja tärkeä maali jakson loppuun tyhjensi ilman Erän palkeista. RuRu pääsi pyörittämään ylivoimalla, Ida Mälkönen syötti taakse ja kapteeni Nette Ahonen sivalsi suoraan syötöstä. Laukausta peittämään rynnännyt Elisa Simonen peitti Riitta Perttilän näkökentän ja pallo painui vastustamattomasti takatolpan juureen.

Kolmannessa erässä RuRu masensi vastustajan henkisesti selvittämällä Erän 5-3 -ylivoiman takaiskuitta. Minuuttien vähetessä kellosta Erän peli kävi koko ajan väkinäisemmäksi. RuRu taas tiivistä otettaan eikä antautunut edes Erän prässätessä ilman maalivahtia. Vapauttava summeri ja 2-2-tasapeli aloitti RuRun mestaruusjuhlat.

RuRu ansaitsi voittonsa

Vaikka finaalien toinen osaottelu olikin lievää viivytystaistelua, RuRu ansaitsi mestaruutensa. Nimekäs Erä pelasi molemmat ottelut kovimmalla kokoonpanollaan muttei löytänyt kunnan vastalääkettä hämeenlinnalaisten peliin. RuRu oli kotonaan taitavampi ja vierasottelukin kulki alun jälkeen sen määräämässä tahdissa. Puolustus pysyi koossa peittäen hyvin laukauksia ja ratkaisuhetkillä Heidi Hulkkonen teki isoja torjuntia. Tilaisuuden tullen RuRu syöksyi vastaiskuun ja hyvät laukaukset suoraan syötöstä toivat tarvittavat maalit.

Mika Hilska

Mestarikapteeni Nette Ahonen "Mestaruutta oltiin hakemassa"

RuRun kapteeni Nette Ahonen oli loppuotteluissakin joukkueensa parhaimmistoa. Hän täräytti ylivoimalla tärkeän 2-2 -tasoituksen toisen erän lopulla.
- Sain hyvän syötön ja yritin vain vetää heti. Valmentaja käski laukoa oikealle ja ehdin vähän katsoakin, minne yritän, Ahonen vähätteli.

RuRun A on "nimetön" joukkue verrattuna naisten Euroopan ja ties minkä mestareita pursuavaan Erään. Silti hämeenlinnalaiset eivät ujostelleet kentällä tippaakaan.

- Viimeksi oltiin hopealla ja tälle kaudelle lähdettiin hakemaan kultaa. Emme ole yhtä teknisiä kuin Erä, mutta lähdimme hakemaan voittoa liikkumisella ja turhien virheiden välttämällä. Kyttäilyähän tämä oli, mutta emme varmistelleet johtoa vaan tarkoitus oli voittaa tänäänkin. Ensimmäisessä erässä oli pientä paniikkia, sitten lähti kulkemaan.

RuRu jäi naisissa tällä kaudella divisioonan keskiryhmään. Ensi kaudella joukkue hakee nousua, mutta Nette Ahosen mukanaolo ei ole varma. Ahosen taidot tunnetaan muuallakin ja kyselyjä on jo tullut.

- Viime kesänä kävin näytillä Classicissa ja Erän kanssa on ollut monesti puhetta siirrosta. Päätin kuitenkin vielä jäädä kun pelaajia tarvittiin ja olen aika seurauskollinen.
- SM-sarja kuitenkin kiinnostaa ja maajoukkuekin, sinne ei divarista helposti nousta. Olen hakenut opiskelemaan Helsinkiin ja kesällä nähdään, miten käy, pohtii Nette.

-MH

A-tytöt 1999-2000

- 1. RuRu, Hämeenlinna**
- 2. Tapanilan Erä, Helsinki**
- 3. SSV, Helsinki**

RuRu

Heidi Hulkkonen (mv), Katja Ilomäki, Linda Alander, Sanna Huttula, Pirjo Pelto, Mari Saarinen, Terhi Laine, Sini Orkola, Nette Ahonen (C), Heidi Vainio, Heidi Aartovaara (mv), Maria Rosenberg, Mari Kettunen, Mari Nuottajärvi, Teija Ekmark, Erika Kallionpää, Ida Mälkönen, Tiina Iivonen, Aija Koskela, Minna Koivunen. Valmentajat Toni Korpihete ja Toni Martikainen, huoltaja Kari Laakso.

LAJITIETO

- Salibandylehti
 - Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

SSV vauhdikkaan finaalin vahvempi

SSV vankisti asemaansa maan johtavana poikajunioriseurana kun sen B81-junnut kuittasivat kirkkaimmat kaulaansa.

Vanhempien B-poikien finaali kävi jo kelpo urheiluviihteestä. Tulevaisuuden tähdet osaavat käsitellä mailaa ja palloa varsin näyttävästi. Ja kun taktisen pelaamisen perusteetkin alkavat olla oikealla tiellä, on lopputuloksena vauhtia ja tilanteita runsain mitoin. Se todistettiin kun B81-ikäluokan finaalissa kohtasi kaksi tasavahvaa. Helsingiläinen SSV ja NST Lappeenrannasta.

SSV tuli takaa ja meni ohi

Finaali alkoi SSV:n tarkkaillessa ja NST:n lähtiessä hakemaan ratkaisua rohkeammin. Se aloittikin maalinteon kun nuorten maajoukkueessa esiintynyt puolustaja Johnny Kotro otti vastustajan roikkupallon rinnalla alas, nousi yli puolen kentän ja täräytti pallon vastustajan maalin kattoon pelikellon näyttäessä 8.47. SSV heräsi nopeasti takaiskusta ja vajaan kahden minuutin päästä peli oli jo tasan. Tommi Nymanin terävä ranneveto painui maalin alakulmaan. SSV meni vielä ennen erätaukoa johtoon, nyt oli Kari-Matti Ratsulan vuoro huudattaa yleisöä. Nopea käännös, sivallus ja numerot taululla muuttuivat 2-1:een. Toisessa erässä vauhti kiihtyi, mutta maaleja ei nähty kuin yksi. Sen merkittiin taas SSV:lle. Kapteeni Tom Strömsten näytti mallia joukkueelle ja siirsi SSV:n kahden maalin johtoon. Tilanteista päätellen ei ollut vaikea arvata että päätöserästä tulee raivokas kilpajuoksu mestaruudesta. NST ei ollut suinkaan vielä kellistetty.

NST:n kiri ei riittänyt

Näin kävikin. NST painoi päälle yhä hurjemmin. Viimeinen jakso oli sen pienoista hallintaa, mutta SSV kesti eikä sortunut paniikkiratkaisuihin paineen alla. Kuusi minuuttia ennen loppusummaa NST:n työnteko palkittiin kun Juho Moilanen toi lappeenrantalaiset vielä SSV:n kantaan. Peli oli kutkuttavasti 3-2 ja NST:llä henki päällä. Vajaa kaksi minuuttia ennen täyttä aikaa komensi liigaerotuomaripari Riihimäki-Suomen pelaajan molemmista joukkueista jäähypenkille. NST näki tilaisuutensa tulleen, otti maalivahdin pois ja yritti tasoitusta 5:llä 4:ää vastaan, mutta yritykseksi se jäi. SSV kesti ja otti SM-kullan niukimmalla mahdollisella erolla.

Markku Huoponen

Ratsulan rankaisu

Ampua maali SM-finaalissa. Se sattuu harvan pelaajan kohdalle. SSV:n Kari-Matti Ratsula, 17, voi moisella tempulla paukutella henkseleitään. Maalin lisäksi Kari-Matti antoi syötön ensimmäiseen osumaan. Hänelle kausi tuotti kullan ohella myös pronssia A-junioreissa.

Mukava fiilis ?

- Ihan hyvä matsi. Varsinkin kulta oli balsamia haavoille, koska viime vuonna hävittiin Oilersille pronssiottelussa.

Menestyksen salaisuus ?

- Kaikki piti yhtä. Joukkuehenki on mahtava, ketään ei haukuta ja kukaan ei jää kylmäksi tässä sakissa.

Tavoite ?

- Kehittyä vuosi vuodelta. Aluejoukkueeseen ja liigaa kohti vuosi kerrallaan. Tällä joukkueella aiotaan menestyä jatkossakin, vaikka -81:set jäävät pois. Haasteita riittää,

lupaa Kari-Matti.

-MH

B81 -pojat

- 1. SSV, Helsinki**
- 2. NST, Lappeenranta**
- 3. HIFK, Helsinki**

SSV

Kimmo Konttinen (mv), Saku Lehti, Henri Solasaari, Aki Kolis, Ilkka Lehti, Teemu Siniranta, Wilhelm Wainio, Paulus Virsunen, Pasi Laitila, Oskar Seppänen, Thomas Kaukonen, Tom Strömsten (c), Samuel Virsunen, Juho Kantola, Aki Kolis, Sasu Heino, Jussi Ojala, Tommi Nyman, Kari-Matti Ratsula, Sami Lehtinen, Kurt Bitter (mv), Timo Pynnönen (mv) Valmentajat Petteri Bergman, Tero Sipilä, Jari Tuominen, huoltajat Niclas Granfelt, Kari Kallioinen, Minna Turunen.

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Erä hallitsi B-tyttöjä

Jos A-tyttöissä koettiin vallanvaihdos kun Erä ei saanut kultaa, mutta saman seuran B-tytöt osoittivat olevansa ikäluokassaan vielä pitkän askeleen edellä ikätovereitaan. Kultra tuli 7-0 (3-0,2-0,2-0) -lukemin SBS Rupusta.

Pelit ennen finaalia uumoilivat jotain tuon suuntaista, niin selvää jälkeä Erä oli tehnyt vastustajistaan. Erä oli matkassa joukkueella, jossa oli mukana peräti viisi naisten SM-sarjassa nähtyä ja Eurooppa cupin voittamassa ollutta pelaajaa.

Suomalaisen komeat veivit

Erällä ei ollut hädän päivää finaalisakaan, vaan se meni menojaan toisen jakson alussa, kun ilmaveivistään tunnettu Anne Suomalainen hassutti bravuurillaan, "maalintakaa pallo lavassa" -vempautuksellaan, Erän jo 4-0-johtoon.

Kuin pisteeksi i:n päälle Anne teki vielä kolmannenkin osuman samalla kaavalla. Suomalaisen ohella kovista avausheitoistaan tunnettu (yli 120 km/h) maalivahti Riitta Perttilä ja Sari Rouvali olivat tasaisen ryhmän onnistujia.

SBS Rupu voi olla tyytyväinen

Vaikka hopea on finaalin hävinnän osapuolen väri, ei Huittisista lopputurnaukseen matkanneen SBS Rupun tarvinnut hävetä suoritustaan. Pieneltä paikkakunnalta SM-finaaliin saakka pääseminen vaatii tavallista enemmän sitkeyttä ja uskoa omaan työhön. Sen kuparisen rikkoontumisen rupulaisille olisi suonut. Niin paljon huonompia he eivät olleet. Erän mainio maalivahti Riitta Perttilä ei vain suostunut yllätettäväksi finaalisissa. Hetkittäin hän piti Erää pystyssä rupulaisten kiivaan pommituksen keskellä. SBS Rupu jäi Erästä jälkeen paitsi materiaalin kapeudessa, myös joukkueena pelaamisessa. Taitavia yksilöitä Huittisista löytyy, mutta turhan usein peli meni väkisin puskemiseksi ja yksin yrittämiseksi Erän tiivistä puolustusta vastaan. Hopeat kaulassa Rupu voi tuntea olonsa tyytyväiseksi kun katsoo palkittavia pelaajia. Erän B-ikäisillä on jo naisten SM-kokemusta, samoin pronssille jääneen Josban riveissä, missä oli mm. kaksi naisten maailmanmestariakin Anne-Marit Lyhykäinen ja Raassina. Menestystä maistaneiden peittoaminens jos mikä antaa varmasti itseluottamusta ja motivaatiota SBS Rupuille.

Markku Huoponen

Suurlupaus Suvi, 15 vee

Suvi Saukon, 15, suunnalta voi hyvällä syyllä odottaa näkyvän tähdentuiketta suomalaisen naissalibandyn taivaalle lähivuosina. Enteet ovat sen suuntaiset. Vuonna 1985 syntynyt Suvi pärjää jo mainiosti vuosia vanhempien tyttöjen seurassa. Höyhänen kevyessä rakenteessa on ilmiömäinen lähtönopeus. Eikä itseluottamuksessaan ole moitetta tytön viilettäessä läpi kentän. Viuh, ja röyhkeästi vastustajan puolustajien välistä.

Enteellisesti Suville on annettu pelipaidan numeroksi 66, sama jota Jonna Kettunen kantoi yllään edustaessaan Erää.

- Suvista kasvatetaan samanlaista ratkaisijaa, esittelee valmentaja Markku Rantala ylpeänä helmeään. Suvin pirteät otteet havaitsivat myös tuoreet alle 19-vuotiaiden tyttömaajoukkueen valmentajat, jotka kutsuivat oitis tiikerin viikset kasvoihinsa maalanneen Suvin puhutteluun finaalin jälkeen.

-MH

B-tytöt

1. Tapanilan Erä, Helsinki

2. SBS Rupu, Huittinen

3. Josba, Joensuu

Tapanilan Erä

Linda Lappalainen, Satu Hautala, Tiina Laakso, Suvi Virtanen, Outi Kujala, Jenni Järvelä, Paula Kalinainen, Maija Holm, Sanna Nieminen, Riikka Siberg, Henna Johansson, Suvi Hautala, Anna-Kaisa Karjalainen, Netta Tuhkanen (C), Eija Pasanen, Saija Kuronen, Anne Suomalainen, Kaarina Salomaa, Veera Suvinen, Tanja Blomqvist, Sari Rouvali, Riitta Perttilä (mv), Suvi Saukko, Elina Kreivi (mv), Anne Pirhonen (mv), Anne Velin. Valmentajat Petri Lindberg, Markku Rantala, Petri Heino, joukkueenjohtaja Reijo Suvinen Huoltajat Jyrki Järvinen, Pia Ohranen, viittomakielen tulkki: Tuula Kajala.

LAJITIETO

- Salibandylehti
- Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Seuran ensimmäinen SM-kulta ratkesi oikeassa paikassa HIFK juhli Petoluolassa !

Vuosituhanen ensimmäinen finaalisarja huipentui Helsingin Jäähallissa neljännen loppuottelun rangaistuslaukauskisaan ja sen viimeiseen laukojaan. HIFK:n Jani Johansson lähti liikkeelle Suomen mestaruus lavassaan...

Vauhdikas lähestyminen, pieni harhautus kämmenen suuntaan, käntö rystylle ja varma siirto ohi P-P Sintosen. Johansson kaarsi mestarina juoksuun kohti omaa päätyä ja peittyi villisti tuulettavien punapaitojen alle.

Maali käynnisti kentällä puolen tunnin voitontanssin, jonka askelia ei löydy kirjoista. Mestaruuslippalakkien, ympäriinsä lojuvien mailojen ja riisuttujen pelipaitojen keskellä syleiltiin ja hakattiin selkään kaikkea, mikä ei päässyt pakoon.

Rankkarikisan kunkku Kimmo Wossilus lennätti pelihanskansa yleisöjoukkoon. Janne Tähkä paiskoi katsomoon pelipaitansa ja kaikki käsiinsä saamat mestaruuslippikset lompkien kentällä lopulta sukkasillaan ja T-paidassa kestopirnistys partaisilla kasvoillaan.

Oilersin päädyssä aika tuntui pysähtyneen. Hikinen P-P Sintonen venytteli loputtomiin kaukalon kulmassa. Pelaajat istuivat liikkumattomana rivinä päät painuksissa.

Valmentajat Jari Nissinen ja Antti Koponen olivat kivettyneet patsaiksi pelaajapenkin taakse. Joukkueenjohtaja Hexi Arteva seisoi kädet puuskassa ja tuijotti tyhjyyteen.

Rituaalit miestä myöten

Koko kauden vain mestaruutta hakenut HIFK pelasi kovan paineen alla ja kaiken ratkettua purkaus oli sen mukainen. Jokainen mestari haki mitalin omalla tavallaan. Janne Tähkä kiitti mitalista painamalla pusun liiton toiminnanjohtajan otsalle. Reeo Tiainen kävi ensin kumartamassa kannua otsa lattiassa asti. Valmentaja Pasi Kokko esitti keskiympyrässä oman sulavan liikesarjansa. Kaiken hulinan keskellä kuuluttaja oli unohtaa tärkeimmän, pokaali oli vähällä unohtua pöydälle. Puitteet HIFK:n ensimmäiselle salibandymestaruudelle olivat täydelliset. Seura vei neljännen finaalin perinteitä tihevaan Helsingin Jäähalliin, jonka katossa kuusi mestaruusviiriä muistuttaa jääkiekkomestaruuksista. Yleisönkin suhteen ilta onnistui. Jo tuntia ennen peliä kaduilla näkyi kohti Nordenskiöldinkatua kulkevia ihmisjoukkoja ja lehtereille valui tasaisesti väkeä vielä alkuvihellyksen jälkeen. Viralliseksi katsojaluvuksi kirjattiin lopulta komea 3115 ja tunnelmaa riitti.

Kullanväriset linssit vuoden säilössä

Mestarivalmentaja Kai Ahlstedt oli vähitellen tyhjenevässä Petoluolassa myhäilevän rauhallinen. Vain silmiä peittävät keltalinssiset aurinkolasit kertoivat jotain erityistä tapahtuneen. - Nämä olivat odottamassa koko kauden ja mukana jo viime keväänä. Nyt niille tuli käyttöä. Viime keväänä Ahlstedt juhli mestaruutta VFT:n naisten valmentajana. Miehissä hänen ja VFT:n osa oli kuitenkin katsella lasit taskussa Oilersin juhlia. Nyt ympyrä täyttyi. HIFK:ssa riitti viime kevään häviäjiä ja tuosta tappiosta kumpusi nyt voima, jota ei pysäyttänyt mikään. - Kyllä pitää olla ylpeä tästä joukkueesta, Ahlstedt kiittää. - Torstain pelistä tähän päivään (lauantai) kasvatettiin latausta pienillä psyykkauksilla ja valmistauduttiin voittamaan. Päivän teema oli pitää pää kylmänä ja pelata omaa peliä. Tiedettiin, että aika on meidän puolella.

Ahlstedt ja Kokko väistyvät mestareina

Kai Ahlstedtin urakka liigavalmentajana päättyy tällä erää. Siviilityö vie aikaa ja pienen lapsen isän onni on viettää aikaa myös kotona. Ahlstedt jatkaa HIFK:n valmennuspäällikkönä. Perhe- ja työkiireisiin vedoten myös Pasi Kokko tekee tilaa. Hän vastaa jatkossa HIFK:n pr-asioista.

Ahlstedtin ensi kauden projekti on johtaa naisten maajoukkue kohti ensi kevään MM-kisoja.

- Huomenna jatketaan naisten maajoukkueen testejä. Likat sanoivat tänään lähtiessä, että turha tulla huomenna muuten kuin mestarina, Ahlstedt nauraa.

Turhaan ei Ahlstedt seuraavana päivänä mennyt leirille.

Mika Hilska

Suomen mestarit 2000

Maalivahdit: Jani Alkio, Mika Hottinen, Timo Ketonen, Kimmo Wossilus

Puolustajat: Petri Huttunen, Juha Kivilehto, Jarkko Lappalainen, Ville Nylund, Tero Soinoja, Lasse Takala, Timo Toivonen, Sami Vidgren

Hyökkääjät: Ville Hautajoki, Mika Heinonen, Toni Huttunen, Jani Johansson, Hannu Korhonen, Mikael Järvi, Sami Kaarnamaa, Oskari Lehto, Jari-Pekka Lehtonen, Joonas Naava, Markus Neimo, Perttu Raitala, Timo Suonpää, Reeo Tiainen, Janne Tähkä.

Valmentajat: Kai Ahlstedt, Pasi Kokko, Mika Ahonen

Johto: Mikko Saarenoja, Tom Sandell

LAJITIETO

- Salibandylehti
- Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

HIFK:n tarina

Lähtö, nöyryminen ja aarre !

HIFK:n taival noudatti menestystarinan perinteisiä vaiheita. Sankari lähtee tavoittelemaan aarretta, mutta kokee matkalla vastoinkäymisiä ja usko on koetuksella. Vaikeudet on tehty voitettaviksi ja selvitettyään ne aarre löytyy.

HIFK:n ja VFT:n fuusio oli kevään 1999 kovimpia salibandy uutisia. HIFK tunnettiin hyvin hoidettuna seurana, jonka markkinointi ja taustat olivat lajissa edelläkävijöitä. Peli- ja harjoittelukulttuuri eivät kuitenkaan olleet samaa luokkaa ja menestys oli jäänyt kevään 1998 pronssia lukuun ottamatta vähiin. VFT:llä oli sekä menestystä että toimivan seuran maine. Se lähti kuitenkin hakemaan fuusiosta vieläkin parempia toimintaedellytyksiä.

Uusi HIFK lähti heti liikkeelle kovin tavoittein. Seura lähti hakemaan Suomen mestaruutta ja sen jälkeen Euroopan Cupin voittoa. Pelaajiston runko tuli VFT:n hopeajoukkueesta täydennettynä HIFK:n parhaimmistolla kuten Janne Tähkällä ja Jarkko Lappalaisella. Mestari-Oilersista hankittiin Timo Ketonen ja Jari-Pekka Lehtonen. Sami Vidgren siirtyi punapaitaan Viikingeistä. Kaikkein kovin nimi oli Ruotsin maajoukkueen Jan-Erik Vaara.

Pilviä kasaantuu

Suora tie menestykseen alkoi mutkistua kesällä. Raha-asiat eivät olleet niin hyvällä mallilla kuin oli luultu. HIFK:n salibandy urheilutoimenjohtajaa ei tavoitettu ja jopa väärinkäytöksistä kerrottiin. Uusi johto sai toiminnan raiteilleen ja ennen kauden alkua joukkueenjohto saattoi todeta HIFK:n salibandytoiminnan pelastuneen. Puolustaja Mika Heikkilä siirtyi sarjan kynnyksellä paikalliskilpailija SSV:hen.

HIFK:sta tuli kuitenkin siirtolettiin voittaja, sillä samassa yhteydessä siirtyi SSV:stä petopaitaan sittemmin kultakimpaleeksi osoittautunut Petri Huttunen. Melkein haaksirikko Kovat fuusioseurat HIFK ja SSV yhdessä Oilersin kanssa loivat pääkaupunkiseudulle sähköisen kilpailuasetelman. Se näkyi heti Salibandyliigan avauksessa, kun HIFK-SSV veti Pasilan Urheilutalolle uuden runkosarjan yleisöennätyksen 1255 katsojaa. Enteellisesti HIFK kuitenkin hävisi ottelun 1-3 ja yleisön ihmytykseksi Janne Tähkä ei pelannut ottelussa lainkaan.

Tähkä oli sarjan alkukierrokset sivussa, kun hänen kahta kilpailevaa mailasopimustaan neuvoteltiin pelikuntoon. Lopulta tähti palasi kokoonpanoon. Toinen ongelma oli Jan-Erik Vaara. Kovin odotuksin hankittu ruotsalaistähti oli kiusallisen keskenkuntoinen ja näytti olevan jatkuvasti askeleen myöhässä Suomen liigan vauhdissa. Niukat tappiot kasaantuivat ja pahimmillaan HIFK putosi sarjataulukossa toiseksi viimeiseksi !

Kurssi löytyy ...

HIFK sai kuitenkin tilanteen hallintaansa. Valmentajat Kai Ahlstedt, Pasi Kokko ja Mika Ahonen keskustelivat ahkerasti johdon kanssa. Työrauha säilyi eikä valmentajanvaihdoksia tullut. Pelaajapuolella sen sijaan tapahtui. Vaara sai lähtöpassin ja kokoonpanoon nostettiin VFT-ajoilta koviksi työmiehiksi tiedettyjä pelaajia. Jani Johansson, Sami Kaarnamaa ja Markus Neimo saivat entistä enemmän peliaikaa. Vaikka HIFK:n taival cupissa päättyikin tappioon koko potin vieneelle Gunnersille, peli parani vähitellen ja ennen kaikkea sijoitus liigassa alkoi kohentua.

... ja aarre

Kevään otteluissa HIFK oli se joukkue, jota ennen kauden alkua odotettiin. Se kohensi itseluottamustaan voittamalla tärkeissä paikallisotteluissa SSV:n ja Oilersin.

Runkosarjan jälkeen HIFK oli Oilersin jälkeen toinen ja kuntosarjassa näytti lupaavia lukemia. Pudotuspeleissä punaiset pedot tekivät varmaa työtä. Puolivälierissä Nurmon Jymy taipui voitoin 3-1 ja välierissä Happee samoin lukemin. Loppuotteluissa haastaja tyrmäsi mestarin. Niinikään voitoin 3-1.

Mika Hilska

HIFK:n kolme menestystekijää

Miksi HIFK voitti Suomen mestaruuden ?

Osa peruspilareista oli näkyvissä jo vuosi sitten, osa pulpahti pintaan vasta kauden aikana.

I Pelaajat.

Suurin syy HIFK:n menestykseen oli pelaajien määrässä ja laadussa. Viime keväänä VFT:n mestaruus karkasi viime metreillä, kun pitkien pudotuspelien väsymys ja loukkaantumiset uuvuttivat joukkueen nuoret sankarit. Jälki näkyi HIFK:n pelaajapolitiikassa. Se hankki rinkiinsä paljon pelaajia, joista osa vuokrattiin muihin seuroihin. Tarpeen mukaan kokoonpano eli tavalla, johon salibandyssä ei ole totuttu. Koskaan ei voinut ennalta tietää, kuka ratkaisee. Valmentajilla oli varaa jopa roolittaa pelaajia vastustajan mukaan. Janne Tähhä pelasi välierissä Happeeta vastaan vähän, mutta pölytti finaaleissa verkkoa joka pelissä. Avainpaikoille löytyi oikeat pelaajat. Heistä tärkeimpänä maalivahti Timo Ketonen, joka torjui joukkueelle monta voittoa silloinkin, kun muut harhailivat.

II Johtaminen

HIFK:lla oli vaikeillakin hetkillä kanttia tehdä oikeat ratkaisut. On mahdoton tietää, minkä verran valmentajien tuolit heiluivat joukkueen kyntäessä sarjan pohjalla. Jälkikäteen arvioituna HIFK teki oikean päätöksen luottaessaan triumviraattiin AKA (Ahlstedt-Kokko-Ahonen). Valmentajilla taas oli kanttia pitää joukkue näpeissään. HIFK:ssa edes kova nimi selässä ei taannut ylimääräistä peliaikaa, eikä varmaa pelipaikkaa. Vaikeuksien voittamiseen oli muitakin keinoja kuin nimimiesten ylikuormittaminen. Varsinkin finaaleissa näkyi valmentajien kokemus pelinjohdossa. He löysivät kuumat pelaajat ja tekivät ottelujen aikana vaihtoja ja muita pieniä asioita oikein.

III Nälkä.

Monella HIFK:n pelaajalla voitonhalun takana oli viime kevään tappio Oilersille VFT:n paidassa. Janne Tähhällä taas ei ollut ennen tätä yhtään Suomen mestaruutta.

-MH

HIFK vuosi vuodelta

1995-96: 1. divisioonan UH Kauniainen muuttuu HIFK:ksi. Pelillinen menestys on kuitenkin divisioonassa vaatimaton. Kauden jälkeen HIFK ilmestyy Salibandyliigaan saatuaan Team Botbyn sarjapaikan. Valmentajaksi tulee liigasta pudonneen Tapanilan Erän Risto Kauppinen mukanaan pelaajien parhaimmisto.

1996-97: HIFK sijoittuu runkosarjassa Team Botbyn perinteiselle sijalle 9 ja joutuu aikaiselle kesälomalle. Kolme pistettä lisää olisi vienyt pudotuspeleihin mutta pistekin vähemmän liigakarsintaan, johon joutunut SSV putoaa.

1997-98: HIFK pudottaa puolivälierissä VFT:n 3-1, mutta häviää välierissä Viikingeille voitoin 1-3. Pronssiottelussa HIFK voittaa rangaistuslaukauskisan jälkeen Gunnarsin ja ottaa ensimmäisen mitalinsa.

1998-99: HIFK on runkosarjan kahdeksas ja putoaa pudotuspelien ensimmäisellä kierroksella Viikingeille voitoin 0-3.

1999-00: Fuusiossa vahvistunut HIFK hakee vain ja ainoastaan mestaruutta. Nimekäs kokoonpano kokee vaikean syksyn ja on huonoimmillaan sijalla 11. Joulun jälkeen ote löytyy ja HIFK lähtee pudotuspeleihin kakkosena. Se voittaa vuorollaan Jymyn, Happeen ja Oilersin voitoin 3-1 ja ottaa seuran ensimmäisen salibandy Suomen mestaruuden.

-MH

LAJITIETO

- Salibandylehti
- Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Tripla jäi kaukaiseksi haaveeksi Oilersin kausi päättyi ilman juhlia !

Espoon Oilersilla oli kaikki mahdollisuudet voittaa Suomen mestaruus uudestaan tänä keväänä. Se voitti runkosarjan ylivoimaisesti ja selvitti itsensä pienten alkuvaikeuksien jälkeen myös pudotuspeleistä finaaliin.

Mestaruuden uusintaan Oilersin eväät eivät kuitenkaan riittäneet. HIFK oli lopulta halukkaampi joukkue. Sen huippuyksilöt Janne Tähhän johtamana olivat espoolaisille liian vaikeita pideltäviksi. Kauden alussa Oilersia ei laskettu aivan sarjan ennakkosuosikkeihin, mutta joukkue lähti tavoittelemaan triplaa (Suomen Cup, Euro Cup ja SM-kulta). Yksi toisen perään karkasi käsistä.

- Suurimmat paineet meille tulivat kuitenkin siitä, että olimme Antti Koposen kanssa sen verran kokemattomia valmentajia, muisteli valmentaja Jari Nissinen kauden alun tunnelmia. Runkosarja sujui kuitenkin öljymiehiltä loistavasti. Ennakkoon mainostetut fuusioseurat saivat huomata, että Oilersin joukkueena pelaava ryhmä veti jatkuvasti kamppailuissa pidempiä korsiä. Sarjan voitto ratkesi hyvissä ajoin ennen sen päättymistä.

- Runkosarjaa me pidimme välitavoitteena ja siinä onnistuimme todella hienosti, sanoi Nissinen.

Polte loppui

Jotakin Oilersin otteista hävisi pannukakuksi muodostuneen jatkosarjan aikana. Sen iloinen joukkuepelaaminen muuttui raskaan näköiseksi, ja maalitehot kasaantuivat entistä selvemmin Jaakko Hintikan ja Juho Seppälän harteille.

Kun tämä tutkapari lopulta vielä hajotettiin eri kentällisiin, vaikeutui maalien teko entisestään. Finaaleissa oli aistittavissa, että tuloksen ratkettua Oilers hyväksyi kohtalonsa varsin nopeasti. Pelaajat ilmeisesti tiedostivat, että oli hävitty paremmalle.

- Luulen, että sitä tarvittavaa nälkää ei sitten lopussa enää meiltä löytynyt. Täytyy olla realisti ja myöntää, että parempi voitti tällä kertaa, hopeajoukkueen valmentaja tunnusti.

Ykkösvahti kateissa

Oilersin riveissä jyräsivät pääosin samat nimet kuin edellisenä mestaruusvuonna. Hintikka-Seppälä -akseli oli nyt jopa paremmassa iskussa. Hintikka sai arvoisensa tunnustuksen nousemalla maajoukkueen kapteeniksi, Seppälä puolestaan pukkasi kultaisen mailan pudotuspelien parhaana pelaajana.

Puolustuksessa löytyi sieltäkin kokeneita pelureita leveältä rintamalta, joista moni kantoi ansiokkaasti vastuuta myös hyökkäyspään tehoista. Varsinkin Vilhelm Sandström vakuutti monipuolisella pelillään. Maalivahtipuolella ei selkeää ykkösvahtia löytynyt. Hiukan yllätyksenä voi silti pitää sitä, että jo kertaalleen lopettanut Jari Nuurtila sai niinkin reilusti peliaikaa, kun taas suurena lupauksena pidetty P-P Sintonen pääsi kunnolla vauhtiin vasta finaaleissa.

Kuronen nousi eliittiin

Kauden pirtein espoolainimi oli monien mielestä Sami Kuronen. Nissisen vanavedessä Oilersiin tullut entinen namikalainen nousi ehkä hieman yllättäen luottomiesten joukkoon ja kiitti kunniasta tekemällä ison tukun tärkeitä maaleja. Nopeat kädet omaavan Kurosen hyvästä maalivainusta kertoo mm. se, että mies ehti tehdä lähes 20 maalia ennen ensimmäistä syöttöpistettään.

- Hän paransi peliään tasaisen varmasti. En muista montaakaan peliä, missä olisi ollut huomauttamista, kehuu Nissinen. Alkukaudesta näytti siltä, että kuluva vuosi jää mieliin Jouni Vehkaojan läpimurtona. Loukkaantumiset hiljensivät kuitenkin tahtia.

- Jouni osoitti sen, että on kykenevä taistelemaan vanhempien tekijöiden rinnalla. Ehdottomasti mainitsemisen arvoinen pelaaja, jolle loukkaantumiset sattuivat pahaan aikaan, Nissinen analysoi.

Nissisen pesti päättyy

Oilersin valmennusjohto vaihtuu ensi kaudella. Päävalmentajan sopimus purettiin yhteisymmärryksen vallitessa hänen ja joukkueenjohtajan välillä. Öljymiehet jäivät tavoitteestaan, kun mestaruus ei uusiutunut. Mutta löysi Nissinen kaudesta myös onnistumisia.

- Eniten ehkä onnistuimme siinä, että pystyimme jakamaan vastuuta avainpelaajille, jotka saivat siten toteuttaa itseään pelillisesti. Ja suurimpana miinuksena paistoi oma kokemattomuuteni tietyissä tilanteissa. En ehkä ollut ihan ajan hermolla, totesi Nissinen.

Valmentajan lievän pettymyksen alta löytyy myös positiivista tunnetta.

- Kyllä tämä oli minulle erittäin antoisa kokemus. Paljon tuli opittua niin pelaajista kuin pelaamisesta yleensäkin. Nissisen jatkosuunnitelmista ei ole vielä mitään tietoa.
- Ei ole vielä mitään suunnitelmia, sillä tämä sopimuksen katkeaminen on vielä niin uusi asia. Katsotaan mitä tuleman pitää, hän lisäsi.

Oilersin kokeneesta kaartista ovat lopettelemassa uraansa ainakin Sami Koskinen, Ville Fernelius sekä kapteeni Akseli Ahtiainen. Näin ensi kaudella nähdään uusiutunut Espoon Oilers niin valmennuksen kuin pelaajienkin osalta. Ehkä kadonnut nälkäkin sieltä löytyy.

Teemu Jokinen

Uraansa lopetteleva Ville Fernelius "Tasainen kausi ilman huippukohtia"

Hopeajoukkueen riveistä on moni pelaaja lopettelemassa uraansa. Yksi heistä on Ville Fernelius, joka pelasi Oilersissa jo nousukarsinnoissa keväällä -94.

Vaikka kovaa pelaavalla puolustajalla ei ole ikää kuin 24 vuotta, on hän silti eräs sarjan kokeneimpia pelaajia. Fernelius pelasi nytkin hyvän kauden, ollen yksi Oilersin henkisiä tukipylväitä. Hän onnistui myös erittäin hyvin Euro Cupissa Sveitsissä.

- Raskas kausi, sellaista tasaista puurtamista. Huippukohtat jäivät puuttumaan, mutta ei oikeastaan tullut mitään suurta pettymystääkään, hän mietti viimeiseksi jääneen kauden saldoa. Hyvin alkanut runkosarja tuli Ferneliuksellekin pienoisenä yllätyksenä.
- Alku oli positiivinen yllätys. HIFK ja SSV olivat suosikkeja, mutta SSV: hän oli ulkona käytännössä jo marraskuussa. Tuuletuksen paikka Kulunut kausi noudatteli espoolaisten osalta pitkään samaa kaavaa kuin kultamitalin tuonut edellinenkin. Vain viimeinen silaus jäi puuttumaan.

- Mestaruusvuosi oli pitkälti samanlainen, mutta nyt HIFK oli selvästi kovempi kuin VFT viime vuonna. Silloin koimme viime hetken herätyksen, nyt sitä oli vaikeampaa löytää, mietti Fernelius. - Meillä on sama runko ollut pitkään ja sillä peruspeli sujui hyvin, mutta pelilliset huiput olivat harvassa, hän jatkoi.

Mitään suurta masennusta ei hopea hänen mukaansa aiheuttanut öljymiesten riveissä.

- Kyllä me osaamme tätä hopeatakin arvostaa. Tietysti se harmitti alussa, kommentoi Fernelius. Lopettaminen on nuoren insinöörin elämässä lopullinen päätös.

- Tämä päätös pitää. Aikansa kutakin asiaa. Töissä minulla on paljon haasteita ja nyt panostetaan siihen. Olin monen muun ohella pitkään mukana ja nyt on varmasti aika tuulettaa tätä joukkuetta, jotta siitä tulisi vähän räväkämpä, Fernelius totesi.

TJ

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
- ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Edellinen mitali kahdeksan vuotta sitten Happee haukkasi pronssit

Jyväskylän Happee vei Salibandyliigan pronssimitalit äärimmäisen jännittävän taistelun päätteeksi. Cup-mestari Gunners himoitsi mitalia ihan yhtä kiihkeästi kuin isäntänsäkin, mutta joutui lopulta taipumaan vasta rangaistuslaukauskisan jälkeen. Vuosi sitten pronssiottelussa Viikingeille jatkoajalla hävinnyt Happee-miehistö pääsi nyt roikottamaan mitaleita kaulassaan 4-3 voitolla.

Rankkarikisa on aina täynnä draamaa, niin nytkin. Gunners-luotsi Jani Hakkarainen aloitti hermopelin vaihtamalla maaliin Jens Pedersenin Matti Tuomirannan tilalle.

- Jens on rankkarispesialisti ja loisti erityisesti puolivälierissä SSV:tä vastaan vastaavassa tilanteessa, perusteli Hakkarainen valintaansa.

Happeen ensimmäinen laukoja, mailataituri Mikko Kohonen aloitti miehenmittauksen jallittamalla Pedersenin, mutta tuomarikaksikko Mikko Alakare ja Jukka-Pekka Koskela hylkäsi osuman. Pallo oli liikkunut taaksepäin.

- Aika kova ratkaisu tuomaristolta. Minä en olisi maalia uskaltanut tuomarina hylätä, Happee-käskijä Petteri Nykky hirvitteli.

Jokerikortti Pietilä

Varsinainen jokerikortti rankkarikisaan oli Happeen Roope Pietilän repäiseminen pakasta. Pietilä ei pelannut itse ottelussa minuuttiakaan, mutta oli yhtäkkiä joukkueensa toiseksi viimeisenä laukojana kylmässä paikassa: oma joukkue häviöllä 2-3.

- Meillä oli kauan sitten tärkeä rankkarikisa Koo-Veetä vastaan ja Jens oli silloin ottamassa Roopelta maalia vastaan, muisteli Petteri Nykky.

Niin täytyi Pedersenin taipua nytkin. Pietilä hallitsi hermonsa tiukassa paikassa, vaikka vaelteli ennen kisaa edestakaisin vatsa pullollaan perhosiä. Gunnersin tragedia käynnistyi Jukka Laurilan vuorolla. Happee-vahti Pasi Raution jalat olivat liian nopeat.

Kohosella ei kylmää päätä

Rangaistuslaukauskilpailun loppuhuipennukseen valmistautuivat Mika Kohonen ja Janne Savenius. Kaikkien superlatiivien Kohonen ei taida omistaa hermoja ollenkaan. Sellaisen roikun, jonka Kohonen vippasi Pedersenin yli maaliin, voi heittää alkuverryttelyn kikkailussa, mutta että miehellä pitää pokka silloin, kun ratkotaan pronssimitalia - huh, huh !

Hienon ottelun pelannut Janne Savenius joutui toteamaan painajaisen todeksi, kun Rautio veti pidemmän korren: rankkarit 4-3 Happeelle ja pronssi toisen kerran salibandyssa Happeen miehille. Edellisen kerran (kevät -92) pronssiilätkä kilahti pelaajille postiluukusta jälkikäteen, kun helsinkiläisen SC Dalmacin sijoitus hylättiin erotuomariin kohdistuneen väkivaltaisuuden vuoksi.

Häkkisen kuti on raju

Happeen 5-5 -pelaaminen on ollut joukkueen vahvuus. Omassa päässä soi joskus hyökkäyksen kustannuksella ja erikoistilannepelaamisen ongelmat olivat vahvasti esillä pronssiottelussa. Happeen materiaali laajenee vuosi vuodelta. Jyväskylässä on muitakin pelimiehiä kuin Mika Kohonen ja Timo Välimaa.

- Moni pelaaja kasvoi tämän kauden aikana isompiin kenkiin, vakuutti tämän(kin) vuoden Salibandyliigan tähtipelaaja Mika Kohonen. Tehoja löytyy nuoremmalta Kohoselta, Mikolta niinikään Mikko Jokelalta ja Teppo Rantalalta. Kakkosjoukkueessa kautensa aloittanut Teemu Häkkinen nousi vahvasti lajin eliittiin. Häkkinen on fyysinen pelaaja, jonka kuti (172 km/h) on pelottava.

- Me saimme tällä kaudella puolustuspäättä paremmin kasaan. Tehtävää jää edelleen.

Joukkue on vielä nuori, keski-ikä vähän yli 20 v. ja materiaali on laaja. Ringissä oli 22 äijää, ynnäili Petteri Nykky.

Haptee menestyy myös katsomossa

Monissa palloilulajeissa pronssiottelu on pakkopullaa, jota pelataan puolityhjille saleille. Salibandyliigan tämänvuotinen pronssiottelu oli komea näytelmä, jossa 900-henkinen yleisö piti sellaista möykkää rumpuineen ja räikkineen, ettei Jyväskylän kovavolyymisestä kuulutuksestakaan saanut kunnolla selvää. Ottelusta saa ensi kausikin taas hyvää potkua ja Haptee-manageri Mika Järvisen unelma mustapaitojen pelistä Jyväskylän jäähallissa tulee vielä toteutumaan ja isolla yleisömäärällä. Jos Haptee olisi finaaliin selvinnyt olisi ne Jyväskylässä pelattu Monitoimitalon sijasta jäähallissa.

- Sä et näe täällä samoja kasvoja kuin yleensä penkkiurheilutapahtumissa. Ja huomaatko, että yleisöstämme hyvin merkittävä osa on naisia (Tottakai huomasin !), painotti Hapteen tausta-asiat vakaaseen kuntoon rakentanut Järvinen.

Välieräsarjan viimeisessä ottelussa HIFK:ta vastaan kaikki halukkaat eivät mahtuneet sisään Monitoimitalolle. Monnarin lehterit ovat viimeksi täyttyneet yhtä tehokkaasti 90-luvun alussa, kun HoNsU oli vielä valtakunnan koripalloaatelia.

- Yleisökeskiarvomme on tältä kaudelta 700 ja ne ovat oikeasti maksaneita katsojia. Vielä pari vuotta sitten keskiarvo oli 350, heitti Järvinen paljon puhuvat luvut pöytään.

Pasi Hautala

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

SM-kulta kruunasi kauden Erä III kertaa muita parempi

Tapanilan Erä III oli nimensä veroinen voittamalla kaikki kolme jaossa ollutta mestaruutta. Eli otti historiallisen triplan, johon ei vielä mikään joukkue ennen ole yltänyt. Suora täydentyi SM-kullan myötä.

"Keppana" voitti SM-tittelin ohella Radiolinja Cupin ja seurajoukkueiden Eurooppa Cupin. Kovin kanto Erän kaskeen kasvoi kotimaassa. Suomen mestaruus oli voitoista vaikein, sillä tiukasti taistellut HIFK ei antanut mitään ilmaiseksi.

Neljäs ottelu katkaisi HIFK:n

Loppuottelusarjan ratkaisu nähtiin, kun Erä sai neljännessä ottelussa päätöserän alussa vapaalyönnin keskialueelta. Tilanne oli yhä 0-0 eikä kovaa prässännyt Erä tuntunut saavan eroa aikaan. Nyt Riikka Siberg syötti sivulle ja ajassa 41.47 Eeva-Maiju Aulinin laukaus painui HIFK:n verkkoon ohi maskissa olleen Anne Hakulisen.

Onnellinen Aulin tuuletti selällään kentän pinnassa ja riemuitseva sininen lauma peitti hänet alleen. Eräläisten kasvoilta huokui helpotus ja vapautuminen kun taas punapaitojen päät painuivat lopullisesti. Katsomossa asti saattoi aistia, että mestaruus oli ratkennut. Pari minuuttia myöhemmin Eeva Martikainen laukoi 0-2 ja HIFK:n jo hyökätessä riskillä Katja Kelo ja Martikainen pääsivät kaunistelemaan loppuluvuiksi aikakirjoihin 0-4.

Ensimmäiset triplamestarit

- Kyllä tuntuu hienolta voittaa tripla ensimmäisinä Suomessa, Erän valmentaja Harri Lind huokaisi taiston tauottua. Saman tien irtosi tunnustusta hävinneelle.
- Tämmöisiä pelejä kun olisi koko kauden niin kaikki menisivät vauhdilla eteenpäin. HIFK:n nopeat vastaiskut olivat todella hyviä. Ensimmäisessä erässä annettiin liikaa tilaa, sen jälkeen ajettiin heti iholle kun HIFK oli lähdössä hyökkäykseen. Lisäksi Pääkkösen Tanjan peluuttaminen alhaalla söi HIFK:n hyökkäystehoa, Lind analysoi.

Muutama vuosi sitten lohjalaista HoHia valmentanut Lind tuli astui suuriin saappaisiin suostuessaan sarjan kesto-suosikin valmentajaksi. Tuntuma naissalibandyyn on säilynyt lähinnä opettamalla oman kylän lahjakkuudelle Tanja Pääkköselle mailatekniikkaa. Vakuuttavasti mutta melkein ujosti asiansa esittävä Lind ei ainakaan havainnut, että Erän pelaajat olisivat epäilleet valmentajansa kykyjä.

- Vaikea sanoa, pitäisi kysyä pelaajilta. Ennen tätä valmensin viimeksi Ilveksen junioreita. Kauden alussa huomasin, että itseltä puuttui alta kovia pelejä. Tavallaan tällaista joukkuetta on kuitenkin helppo valmentaa. Pelaajat pystyvät tekemään melkein mitä vain keksii vaatia. Erän ykkösketju Marilla Puustinen-Anna-Maija Keränen-Sofia Sandqvist on esimerkki kokeneiden pelaajien oma-aloitteisuudesta. Kolmikko teki finaalissaakin komeita maaleja vapaalyöntikuvioista, mutta ideat eivät tulleet valmentajalta.

- Ykkösketju sopi kuviot keskenään. He pystyvät toteuttamaan niitä, varsinkin, kun ovat tehneet samat asiat monta kertaa maajoukkueessa. Tänään tosin ykkönen pyöritti mutta kakkonen (Eeva Martikainen - Jaana Oikarinen - Katja Kelo) teki maalit, Lind huomasi.

Kelon viimeinen palvelus

Katja Kelo on maan menestyneimpiä naispelaajia, mutta tällä kaudella hän on ollut yllättävän pienessä roolissa. Viimeisessä ottelussa konkari kuitenkin näytti nuoremmille, miten ennen pelattiin. Tärkeä 0-2 oli melkein tehty, kun Kelo oivalsi HIFK:n Nina

Abrahamssonin suunnittelevan poikkisyöttöä maalin takaa. Pelinaisen ratkaisu oli oikea-aikainen katko ja saman tien syöttö maalin eteen Eeva Martikaiselle, joka pamautti pallon HIFK:n verkkoon. Seuraavan maalin illan hahmo viimeisteli jo itse. Erän päästyä ylivoimahyökkäykseen kolmella yhtä vastaan Jaana Oikarinen tarjoili sivulle ja Katja Kelo sijoitti tyhjiin 3-0. Samalla taidettiin nähdä moninkertaisen mestarin viimeinen maali SM-sarjassa.

- Monta kertaa olen ollut lopettamassa, mutta aina joku on onnistunut puhumaan ympäri. Itse asiassa juuri äsken Ransu (manageri Markku Rantala) kyseli jo ensi kaudesta. Tämä talvi on ollut rikkonainen vuorotyön takia ja harjoituksissa olen käynyt sen verran kuin olen pystynyt. Nyt loppui varmasti. "Mutjun" mielestä 0-2 -niittimaalin alustaminen ei ollut niin vaikeaa kuin katsomoon näytti. Onnistunut karvaus oli suunniteltu jo etukäteen. - Ainahan ne syöttävät siitä maalin takaa. Tiesimme systeemin ja lähdimme sulkemaan laidat karvauksella. Muutenkin tarkoitus oli laittaa painetta, koska HIFK:lla puolustajat ovat heikompia kuin hyökkääjät.

- Johdimme voitoissa 2-1 ja meillä oli henkinen yliote. Kahdessa - nollassa tiesin jo, että tämä on tässä. Vaikka yrittivähän nuo penkillä kovasti toppuutella.

Malja viihtyy Mosan mäellä

Tapanilan Urheilukeskuksen palkintokaappi on näyttänyt kaksi vuotta oudon tyhjältä ilman naisten mestaruuspokaalia. Nyt näkymä on normaali. Erä III on pelannut SM-sarjassa kuusi vuotta ja ollut aina mitalilla. Kolmesti se on juhlinut kultaa, kahdesti surrut hopeaa ja debyyttikausi 1994 - 1995 päättyi heti pronssiin. Pohjois- Helsingin suurseuran yksinvaltaisen otteen Suomen naissalibandyssä täydentävät Tapanilan Erä I:n kolme mestaruutta ja yksi hopea.

Mika Hilska

Maalit tekevät mestarin

Erä III:n piti olla selvästi parempi, mutta HIFK tarjosi tiukan vastuksen. Itse asiassa haastaja HIFK oli finaaleissa pitkiä toveja niskan päällä. Sen tiukkaan puolustukseen ja vastaiskuihin perustuva taktiikka oli vähällä purra. Arja Joutsenen, Anne Averion ja Jonna Kettusen nopeus pallon kanssa sai Erän puolustuksen sekasortoon.

Etu jäi kuitenkin hyödyntämättä, kun HIFK tuhri paikkansa ohilaukauksiin tai Kati Suomelan suojuksiin. Erä III näytti mestarin tasonsa taidoista tärkeimmässä, maalinteossa. Varsinkin kolmannessa ottelussa Marilla Puustinen, Sofia Sandqvist ja Anna-Maija Keränen rankaisivat armotta. Ratkaisevissa paikoissa koko HIFK-viisikko oli hyvin koossa ja oikein sijoittuneena, mutta jostain raosta tuli eräläisen maila ja sivalsi pallon maaliin. Erän valmentaja Harri Lind ei jättänyt mitään sattuman varaan.

Finaaleissa hän kuormitti maalivahti Kati Suomelaa ja parhaita kenttäpelaajiaan. Anu Toikka, Paula Jouhten ja Eeva-Maiju Aulin olivat puolustuksen selkärankana. Hyökkäyksessä urakoivat Puustinen, Keränen ja Sandqvist. Eeva Martikainen, Riikka Siberg, Jaana Oikarinen, Katja Kelo, Eveliina Puttonen, Anne Suomalainen ja Kati Eteläpää jakoivat lopun peliajan muiden pysyessä verkkariosastossa. Yksi Erän erikoisuuksista tällä kaudella olikin Suomen taatusti tasokkain vilttiketju.

-MH

Triplamestarit 1999-2000

Maalivahdit: Milja Lindroos, Riitta Perttilä, Kati Suomela.

Puolustajat: Eeva-Maiju Aulin, Suvi Hautala, Tiina Heinänen, Paula Jouhten, Eveliina Puttonen, Sara Reunala, Sari Rouvali, Anu Toikka.

Hyökkääjät: Kati Eteläpää, Saana Ilmolahti, Henna Johansson, Jenni Järvelä, Katja Kelo, Anna-Maija Keränen, Leena Laivaara, Noora Lindgren, Eeva-Maria Martikainen, Jaana Oikarinen, Katja Pirttilahti, Marilla Puustinen, Sofia Sandqvist, Riikka Siberg, Elisa Simonen, Anne Suomalainen.

Valmentajat: Harri Lind, Markku Rantala, Teemu Kalinainen.

Johto ja huolto: Rauno Huikari, Sampo Hulkkonen.

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
- ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Kiusanteko ei riittänyt HIFK:lle

Erä oli ylivoimainen ennakkosuosikki, mutta myös HIFK oli tosissaan hakemassa mestaruutta. Taiston tauottua tunnelma oli sen mukainen. Hopea ei lämmittänyt eikä punapaitaisia pelaajia juuri hymyilyttänyt.

- Palaverissa ennen finaaleja sanoin pelaajille, että minulle ei riitä Erän kiusaaminen, HIFK:n valmentaja Marko Paju kertoo.
- Pelaajat olivat samaa mieltä ja yhteinen päätöksemme oli lähteä voittamaan. Meillä oli kaikki mahdollisuudet emmekä ole tyytyväisiä maalin tappioihin. Pettymys oli todella kova, kun kaikki oli ohi.

Kylmä ratkaisija puuttui

- HIFK oli finaalien haastaja, mutta tiesi, mikä suosikkia voisi horjuttaa.
- Lähdimme laittamaan painetta puolustukselle ja hakemaan johtomaalia, joka saisi Erän outoon tilanteeseen. He ovat tottuneet voittamaan ja johtamaan.
 - Meillä olikin tekopaikkoja, mutta kuolinisku jäi aina antamatta. Meiltä puuttui se ratkaisija, joka olisi laittanut pallon varmasti verkkoon.

Erän materiaalin laajuus ja kova rutiini toivat ratkaisevan eron. Heiltä löytyi joka peliin eri ratkaisija. Marko Paju tunsu vastustajan kuviot, mutta se ei riittänyt. Erä käytti hyväkseen pienet merkkaukset ja teki tärkeitä maaleja. Erän ykkösketjun kulmapistekuviot olivat tyypillinen esimerkki.

- Tiesimme tarkkaan Puustisen syötöt ja Sandqvistin paikan. Ne käytiin läpi, puhuttiin ja piirrettiin. Tosipaikan tullen kokemattomuutemme näkyi emmekä pystyneet estämään niitä.

Pääkkönen yllättäen puolustajana

HIFK:n pieni pelaajarinki ei antanut mahdollisuutta suuriin muutoksiin finaaleissa. Kaksi asiaa kuitenkin pisti katsojan silmään. Toisin kuin Erä, HIFK peluutti kahta maalivahtia. Anna Eronen ja Anne Hakulinen saivat kumpikin peliaikaa. Lisäksi huippuluokan hyökkääjä Tanja Pääkkönen pelasi enimmäkseen puolustajan paikalla. Miksi? - Tanjan kohdalla haimme peliin monipuolisuutta. Pyrimme käyttämään Tanjan hyvää laukausta puolustajan paikalta. Samalla hän sitoi kärkikarvaajan vartiointiin ja teki siten tilaa hyökkääjillemme maalin lähelle. Tanja pelasikin loistavasti uransa ensimmäisissä finaaleissa. - Maalivahtien kohdalla päivän kunto ratkaisi, kuka pelaa. Lisäksi yritimme miettiä, kenen tyyli sopii parhaiten Pasilaan ja kenen vieraskentälle. Monta hyvää maalivahtia joukkueessa on kaksipiippuinen juttu, koska kaikki myös haluaisivat pelata joka pelissä. Näin kuitenkin pystymme kilpailuttamaan ja katsomaan, kuka on parhaimmillaan viimeistelyharjoituksissa. Myöskään loukkaantumiset eivät ole niin suuri ongelma kuin muuten, Paju analysoi.

Kovia hankintoja ensi kaudeksi

- HIFK vahvistuu entisestään. Nimekkäimpiä uusia punapetoja ovat mestari-Erästä siirtyvät Sofia Sandqvist ja Jaana Oikarinen sekä maailmanmestari Anna Vartiainen Oilersista. Lisäksi rinkiin liittyvät Mari Henttonen KKV:stä sekä Oilersin Sini Kokko, Anna Torikka ja Tiia Rännäli. Ainoa varma menetyks on uransa lopettava Anne Averio.
- Enempiin muutoksiin ei ole tarvetta, Marko Paju kertoo.
 - Rakennamme joukkuetta pitkäjänteisesti emmekä halua aloittaa nollapisteestä. Viime kauden jälkeen olemme kehittyneet eniten pallollisessa pelissä. Pallon liikuttaminen ja nopea syöttöpeli ovat parantuneet. Nyt jatketaan tästä eteenpäin.

Marko Paju on lupautunut jatkamaan yhden vuoden, mutta muistuttaa samalla, että kakkosdivisioonasta finaaliin on ollut pitkä matka. Hän aloitti HIFK:n naisten valmentajana joukkueen pelatessa II divisioonassa ja sijoitus on parantunut joka vuosi.

- Taisin joskus luvata, että lopetan valmentamisen sitten kun sijoitus heikkenee.

HIFK oli tänä vuonna parin maalin päässä mestaruudesta ja vahvistuu ensi kaudeksi. On helppo veikata, että sijoitus ei heikkene vaan paranee.

Mika Hilska

LAJITIETO

Salibandylehti

Uusin lehti

Arkisto

Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Liiganousu ei horjuta AC HaKin peruskuviota "Aina liigaan yksi sählyjengi mahtuu"

AC HaKin nousu salibandyliigaan kuuluu sarjaan odottamattomat yllätykset. Sitä se oli joukkueelle itselleenkin. Vielä ennen viimeistä ja nousun ratkaissutta ottelua SBS Poria vastaan joukkueen päätavoite oli divisioonassa. Pelin jälkeen huomattiinkin, että liigassa ollaan.

- Näitä nyt vain sattuu, valmentaja Juha Kainulainen murjaisee.
- Ei me mitään nousua tavoiteltu. Tämä lehtikin rankkasi meidät divarin sijoille 4.-7. jos onnistuisimme nappiin. Mutta kun niin pitkälle päästiin, niin ei kai me nyt tahallaankaan pelejä ruvettu häviämään, naureskelee joukkueenjohtaja Tero Sinisalo.

Kosijoille rukkaset

Kauden aikana Hakunilan ylpeys sai kuulla jos jonkinlaista kuittia. Oli sählyjengi-nimittelyä ja kauden lopulla sattunut katsomohässäkkä leimasi järjestelykyvyt heppoisiksi. Nyt epäillään, että kaveriporukan rahkeet eivät millään tule riittämään liigatasolla.

- Varmaan HaKi on silmätikku ensi kauden liigassa. Tietyille piireille meidän nousu on todella paha asia. Niitä ottaa rankasti päähän se, että liigaan tulee joku sählyjengi jolle salibandy ei olekaan maailman tärkein ja vakavin asia. Mutta onhan liigassa aina yksi sählyjengi oltava, Kainulainen kiusaa.

Nousun varmistuttua HaKin ovella kävi naapuriseuroja fuusiotarjouksineen.

Kosiskelijoille annettiin kuitenkin tylysti rukkaset. AC HaKi on AC HaKi ensi kaudellakin. - Kuusi vuotta sitten teimme päätöksen, että millä tasolla ikinä pelaammekin niin sen teemme tällä ydinporukalla ja näillä taustoilla. Siinä on myös meidän vahvuutemme, Kainulainen jatkaa. Julkisuudessa on väitetty, että HaKi ei pärjää ilman fuusiota. On ennustettu, että 80 prosenttisella varmuudella pikkuseura päättyy jonkun suuremman siipien suojiin.

- Perättömiä huhuja on paljon liikkeellä, Kainulainen kuittaa.

Rinkiä ei paisuteta

Manageri/joukkueenjohtaja Sinisalo on Kainulaisen kanssa samoilla linjoilla, vaikka puheissaan hieman sovitteluvampi.

- Varmaan fuusio olisi tehnyt meidän elämästämme helpompaa, sillä ensi kaudesta tulee vaikea. Sitä en epäile yhtään. Mutta fuusio on aina kaksipiippuinen juttu. Miten olisi käynyt niille pelaajille, jotka nousun eteen tekivät työn, kysyy Sinisalo.

- Kaikki pelaajamme ansaitsevat näytön paikan liigassa. Ei olisi todellakaan ollut urheiluhenkistä lähteä viikinki-linjalle, että kiitti kun nostitte meidät liigaan, mutta valitettavasti pelipaikkaa ei löydykään, Kainulainen jatkaa.

Suunnitelmat ensi kautta varten ovat vielä hieman vaiheessa. Yhteistyökumppaneita on kartoitettu ja joukkuetta kasataan. Pientä rinkiä ei ole liigassakaan tarkoitus paisuttaa.

- Entiset jatkavat ja neljä uutta otetaan lisää. Pääkaupunkiseudulla on paljon liigapelaajia vapailla markkinoilla, tietää Kainulainen. Taustavoimia on saatu hieman lisää, joten on mahdollista, että pelaajien ei tarvitse ensi kaudella keskittyä muuhun kuin kaukalon sisäpuolisiin tapahtumiin. Talkooväki löytynee muualta.

Nykyisin on kovin muodikasta puhua organisaatiosta, vaikka hommia hoidettaisiin mies ja kännykkä -akselilla. Sinisaloltakin organisaatio lipsahtaa kerran, mutta hän korjaa termin naureskellen.

- Niin eihän tää nyt mikään organisaatio ole. Puhutaan mieluummin joukkueesta. Kun on sählyjoukkueeksi leimattu, niin pidetään maineesta kiinni, sanoo Sinisalo, joka manageroi HaKia oman työnsä ohessa.

Hyvä yleisö

- OLS-pelin katsomovälikohtausta on HaKi-kaksikon mielestä ruodittu jo aivan tarpeeksi. - Maksut on maksettu ja opiksi otettu. Loppupeleissä ei enää ongelmia ollut, joten katsojatkin kai ymmärsivät miten peleissä pitää käyttäytyä. Loppujen lopuksi meidän ottelutapahtumasta on tullut pelkästään positiivista palautetta, Sinisalo muistuttaa.
- Onhan sitä kehuttu Oilersin jälkeen parhaaksi. HaKilla on Suomen paras koti- ja vierasyleisö ja kuuluttaja on aivan loistava, kehuu Kainulainen. Kainulainen myöntää itsekin yllättyneensä värikkästä ja äänekkästä kannattajajoukosta.
 - Jengillä on kaikenlaista rekvisiittaa mukanaan, joten se näyttää ihan fanitoiminnalta. Enpä olisi aikanaan uskonut, että HaKin matseissa on joskus tällainen meininki. Seuran historian ensimmäiseen liigakauteen AC HaKi lähtee ilman sen kummempia päämääriä.
 - On erittäin helppoa lähteä pelaamaan kuin ei ole mitään paineita eikä tavoitteita, Hakulinen linjaa.
 - Katotaan nyt miten pärjätään. Ei tässä henkseleitä paukutella, tasoittelee Sinisalo.

Jarmo Pesonen

LAJITIETO

- Salibandylehti
 - Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Classic taisteli toisen liigapaikan Tampereelle

Tamperelainen salibandy nosti profiliaan merkittävästi, kun Classic nousi värikkäiden vaiheiden jälkeen liigaan kukistettuaan nousukarsinnoissa sekä joensuulaisen TPK:n että lappeenrantalaisen NST:n otteluvoitoin 3-2.

Monen mielestä Classicin nousu tuli yllättäen, vaikka joukkueen kokeneimmilla SM- ja jopa maajoukkueetason miehillä tiedettiin olevan taitoa riittämiin. Enemmänkin epäiltiin joukkueen fysiikan kestoa, sillä työ- ja perhekiireiden vuoksi kaudenaikainen harjoittelu ei ollut tehokkainta mahdollista.

Muutaman taitoniekansa varassa liikaa ollut NST pyöritteli ensimmäiset kaksi kotiotteluun tehokkaasti, mutta Tampereen uudessa Spiral-hallissa sekä ratkaisuoittelussa kotikentällä lappeenrantalaiset törmäsivät erittäin hyvin puolustaneeseen Classicin, joka myös jaksoi hienosti. Ratkaisevan jatkoaikamaalin 2-1 ampui muuten tilastoissa kauden mittaan aika vähän näkynyt hyökkääjä Marko Lamminpohja.

Peltolan panos merkittävä

- Treenasimme kesällä yhtä paljon kuin liigaporukat, mutta talvella kaikkien pelaajien saaminen iltaharjoituksiin oli vaikeaa. Varsinkin perheellisiltä vapaa-ajan uhraaminen pelien lisäksi harjoitteluun ei aina onnistu, hyökkääjä Pasi Peltola myöntää. Classic urheiluseurana ruumiillistuu hyvin pitkälle juuri Peltolaan, joka hääriä paitsi kentällä, myös miesjoukkueen managerina ja SM-sarjassa pelaavien naisten valmentajana. Classicin tarinakin sai alkunsa kymmenen vuotta sitten Peltolan tennisympyröistä. Aluksi joukkue koostui melkein pelkästään tennispelureista, mutta koko salibandyä 90-luvun puolivälissä ravistellut voimakas kehittyminen kilpaurheiluna pani toiminnan uusiin puihin.

- Silloin uudistimme joukkuettamme rajusti, koska kaukalossa ei enää menestynyt minkään muun lajin vanhoilla pohjilla. Tennisporukasta tuli määrätietoisesti harjoitteleva salibandyjoukkue, Peltola muistelee. Ovelista syötoistään ja hyvästä pelisilmästä tunnettu Peltola aikoo pelata vielä ainakin ensi kauden, koska liigavauhdin kokeileminen kiinnostaa.

- Sain jo kevään mittaan tiputettua painoa nelisen kiloa, ja se näkyi kentällä heti joka asiassa. Harjoittelua täytyy tehostaa selvästi, kuten koko joukkueen, Peltola lupaa. - Onneksi pääsimme jo tällä kaudella eroon erittäin hankalista kello 16:n ja 22:n harjoitusvuoroista. Liigassa sellaiset ajankohdat eivät kerta kaikkiaan vetelisi, Peltola jatkaa.

Peltolan lisäksi nousun takuumiehiä olivat mm. loistavat karsinnat pelannut maalivahti Jari Sorvali, puolustajat Jyrki Laaksonen ja Tero Salomaa sekä hyökkääjät Joni Korppi, Toni Katajisto, Mika Hirsimäki ja Mikko Kostamovaara. Koko joukkue innostui kuitenkin pelaamaan tärkeimmällä hetkellä vähintään odotetusti. Kenties "ylimääräinen pelaaja" oli vuodenvaihteessa valmistuneen Spiral-hallin tuliterä pelialusta, joka sopi Classicin pelityylille hyvin.

Pekka Hannula uusi päävalmentaja

Classicin nostivat liigaan valmentajat Mikko Oksanen ja Mika Myllymäki, joista Oksanen jatkaa valmennusportaassa.

- Kieltämättä liigapaikka tuli vähän yllättäen, sillä pelimme ei kauden mittaan sujunut aivan parhaalla mahdollisella tavalla. Vieraisissa voittamisesta meinasi kehkeytyä karsinnassa jonkinlainen kynnykskysymys, mutta kova itseluottamus ja hermojen hallinta tulikuuman neljännen NST-pelin jälkeen takasi hyvän lopputuloksen, Oksanen pohtii. Päävalmentajan vastuun ottaa harteilleen Pekka Hannula, joka pelasi joukkueessa päättyneellä kaudella. Kolmas mies troikassa on Ilveksestä tuleva Tom

Silen. Hannulalla, 30, ei ole valmentajakokemusta salibandysta, mutta fyysisestä valmennuksesta hän tietää taatusti paljon. Hannula harrasti itse pikajuoksua ja on jatkanut yleisurheilun valmennushommissa oman uransa jälkeen. Tiimityöskentely on nykyaikaa kaikissa joukkuelajeissa.

Kahdelle liigajoukkueelle tilaa

Uusi päävalmentaja on apulaisineen jo laskenut verkot pelaajamarkkinoiden vesille, sillä lopettaneiden listaan liittyy muitakin konkareita kuin hän.

- Aloitimme pelaajatilanteen kartoittamisen heti kauden päätyttyä. Emme tietenkään halua tehdä liigaan pikavisiittiä, mutta täsmällistä urheilullista tavoitetta ei ole syytä lyödä lukkoon ennen kuin pelaajisto on selvillä, Hannula toteaa.

- Koska harjoittelussa on paljon kiristämisen varaa, selvänä päämääränä voi - ja pitää - olla pelaajien kehittyminen yksilöinä. Se takaa eteenpäin menon joukkueenakin.

Salibandy porskuttaa Tampereen seudulla niin vahvassa kasvusuhdanteessa, että pohjaa kahdelle liigajoukkueelle on. Sekä Classicille että Gunnersille riittää kannattajia, ja molemmat leirit uskovat paikalliskilpailutilanteen pääsarjassa edistävän tamperelaista lajikulttuuria.

- Ihan hyvä vain, että saadaan taas lisävipinää. Classic on ansainnut nousunsa omalla työllään, mikä on aina oikeampi tie kehittää nuorta lajia kuin kova vaatiminen ilman näkyviä tuloksia, Gunnersin valmentaja Mika Myllyniemi.

Gunners pelaa ensi kaudellakin kotiottelunsa todennäköisesti Pyynikin palloiluhallin pienessä kaukalossa ja Classic Spiralin täysmittaisella pääkentällä, jonka katsomot pullistelivat karsinnoissa täynnä. Ei liene pahasti väärin veikkattu, jos arvelee ensi talvena molempien saavan säännöllisesti yli 500 hengen kotiyleisöjä. Pasi Peltola toivoo ainakin erotuomaritoiminnan parantuvan ratkaisevasti ykkösdivisioonaan verrattuna:

- Nyt ei varmaan sama tuomari vihellä neljää peräkkäistä peliämme. Jospa myös linja ei heittelisi Helsingistä Joensuuhun yhtä hirveästi kuin divarissa !

Antti-Pekka Sonninen

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
- ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Norjan MM-kisat alkavat Nälkäinen Leijona hakee saalista

Kahden vuoden odotus on takana. Miesten MM-areena kutsuu kahdeksaa joukkuetta kamppailemaan kolmannelta MM-tittelistä. Suomi lähtee vuonojen maahan kullanhuhdontaan.

Kun katselee Suomen nimelistaa alkaa tuntua kihelmöintiä sormenpäissä. Tämä joukkue voisi mieluusti olla se ryhmä, joka ryöstää MM-valtikan Suomeen. Täydellisen onnistumisen se vaatii, mutta niin pitääkin kun panoksena on maailmanmestaruus. Aika alkaa olla läpikypsä MM-kultakauteen siirtymiseksi miesten puolella. Se on tullut todistetuksi viime aikoina. Suurin haaste edelleen on Ruotsi, mutta vastaläike länsinaapurin taltuttamiseen on keksitty.

Pienet asiat ratkaisevat

Sitä puuttuvaa MM-kultaa lähdettiin hakemaan edelliselläkin kerralla, mutta toisin kävi. Praham päivistä on toivottavasti viisastuttu ja virheistä otettu opiksi. Vaikka ennen finaalia on voitettava monta vielä pelaamatonta peliä, niin jos eivät maailmankirjat mene aivan sekaisin, on finaali Suomen ja Ruotsin mittelö, muita aliarvioimatta. Vaikka pelaajien määrässä ei Ruotsia todennäköisesti tavoiteta koskaan, harjoitellaan Suomessa kovaa ja laadukkaasti. Se tiedetään Ruotsissakin. Ja tulos näkyy kentällä. Ruotsin peittoaminen ei ole ollut kahteen kolmeen vuoteen enää maankaatoihme Suomelle. Pieni paradoksi ja uhka liittyykin siihen, että vuoden 1995 EM-finaalivoitto on edelleen Suomen ainoa suuri arvokisavoitto rakkaasta vihollisesta. Vaikka Ruotsia suojannut henkinen muuri on muilta osin murrettu, on tärkeimmällä hetkellä lopullinen rutistus jäänyt puuttumaan (MM-96, World Games -97, MM-98). Päivän kunto ratkaisee, hoetaan molemmissa leireissä. Samoin taktiikka. Se huomattiin Suomen ja Ruotsin kahdessa viimeisessä kohtaamisessa, jossa molemmat voittivat kotiottelunsa. Joukkueet tuntevat toisensa pelaajat ja taktiikat. Ruotsia on horjutettu. Ei ole mitään syytä mikseivät sinikeltaiset taltuisi. Toisaalta Suomelle riittää että Suomi on finaalissa. Vastustajasta ei ole väliä.

Suomi ja Ruotsi karkaavat muilta

Suomi hakee MM-kultaa. Muuta tavoitetta ei ole. Viime kerralla joukkue osoittautui kuntonsa kadottaneeksi kun kisat alkoivat. Nyt ei siihen miinaan ole menty. Kahden vuoden takainen pettymys on toiminut herättäjänä. Seuravalmennus tekee pohjat, mutta maajoukkueen testaus kertoo täsmällisesti missä mennään. Keskenkuntoisena tai asennevammalla ei joukkueeseen marssita. Menestys tulee kovan työn kautta niin kuin huippu-urheiluun kuuluu. MM-kullasta haluavat kamppailla Suomen ja Ruotsin ohella muutkin, Sveitsi ja isäntämaa Norja etunenässä. Kuluneet kaksi vuotta edellisistä MM-kisoista ovat näyttäneet tyyllä tavalla että kärki kapenee kun sen pitäisi laveta. Suomi ja Ruotsi ovat toisiaan haastamalla karkaamassa muilta entistä kauemmaksi. Kehitys, mikä kansainvälisyyden kannalta ole hyvä asia. Jopa Sveitsi, joka on normaalisti pystynyt kiusaamaan Suomea on ottanut lukua kuusi kertaa peräkkäin vajaassa kahdessa vuodessa Suomea vastaan. Norjan merkittävin saavutus on vuoden takaa tasapeli Ruotsia vastaan.

Kilpailu todella kovaa

Oma mittelönsä on pääsy edustamaan Suomea. Klisee että kilpailu joukkueeseen

kovenee vuosi vuoden perään pitää vielä paikkansa. Suomessa ollaan saavutettu taso, jossa yhä pienemmät asiat ratkaisevat kuka mahtuu mukaan ja kuka ei. Tasapäisesti maajoukkuepaikasta kamppailevia alkaa olla kahden joukkueellisen verran. Kahden vuoden aikana valmennusjohto kierrätti harjoitusotteluissa viitisenkymmentä pelaajaa ja seuroi lopulliseen ryhmään 23 kivikovaa kaveria. Pelaajien ominaisuuksia vertaillaan sen mukaan kuka on vastustaja tai mitä taktiikkaa toteutetaan. Pelaajia roolitetaan entistä enemmän. Joukkueen runko on pysynyt samana sitten edellisten MM-kisojen, mutta ilahduttavasti tilaa annettiin muutamalle viime hetken yllätysvalinnalle hyvin menneen loppukauden ansiosta. Joukkueen keski-ikä on 25 vuotta ja Norjassa taistelevassa joukkueessa on mukana kymmenen Prahan - 98 MM-kisat läpikäynyttä. Joukkuetta leimaa myös isokokoisuus, eritoten puolustuksen osalta. Norjaan lähtevän joukkueen kohdalla päävalmentaja Tilanderin mukaan kovin taisto paikoista käytiin hyökkääjäpuolella. Viisi-kuusi viime hetkellä ulkopuolelle jäänyttä pelaajaa olisi yhtä hyvin voinut mukana. Lopullinen rajanveto tehtiin loppukauden ja pudotuspelien esitysten perusteella.

Markku Huoponen

LAJITIETO

- Salibandylehti
 - Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Kapteeni uskoo, että resepti MM-kultajahtiin on löydetty Huippuyksilöt maustavat valmiin keitoksen

Salibandyleijonien kapteeni Jaakko Hintikka ei ainakaan hetkeä ennen MM-kisoja ollut nähnyt unta, jossa hän nostaa MM-pokaalin suorille käsille finaalin loppuvihellyksen jälkeen Oslon Jordal Amfissa sinivalkoisten lippujen hulmutessa katsomossa.

- En mä yleensäkään muista uniani. Mutta mieluummin sen pokaalin nostan valveilla ollessani kuin unissani, MM-debytantti nauraa. 23-vuotiaan espoolaishyökkääjän valinta maajoukkueen kapteeniksi saattoi olla joillekin yllätys, mutta miehen tunteville oikeastaan itsestäänselvyys. Hintikassa jos kenessä on ainesta joukkojen johtajaksi.

Kipparin tunnusmerkit helmikuussa

Ensimmäisen kerran päävalmentaja Pasi Tilander kokeili Hintikkaa maajoukkueen kipparina Ruotsi-maaotteluissa helmikuussa. Ja vakuuttui.

- Janne Tähkä ja Mika Kohonen ovat jo parin vuoden ajan olleet kapteenistossa, joten he jatkoivat varakapteenina. Jaakko hoiti mielestämme pestinsä erinomaisesti kahdessa ottelussa, joten päätös oli helppo, perustelee päävalmentaja. Tilanderin mukaan Hintikka on pelaaja joka varmasti tulee kaikkien kanssa toimeen ja on samalla hyvä yhteysmies valmennusjohtoon päin.
- Lisäksi hän on kielitaitoinen. Suomi ja ruotsi sujuvat yhtä hyvin ja englanninkin hän hallitsee. Kun esiintymiskyky on vielä hyvää luokkaa, niin voisi sanoa, että hänellä ovat kaikki tärkeät ominaisuudet kohdallaan, Tilander kehuu luottomiestään. Tilander sanoo, että kisoihin valmistauduttaessa ja kisojen aikana valmentajat ja kapteenisto pitävät päivittäin palavereja joissa keskustellaan joukkueen henkisestä tilasta ja selvitetään onko herännyt toiveita ja kysymyksiä.
- Ongelmat pyritään ratkaisemaan ennen kuin ongelmia tulee, Tilander puristaa asian pähkinänkuoreen. Hintikka itse arvostaa kapteeniksi valitsemistaan korkealle. Maajoukkueessa kun on paljon häntä kokeneempia pelureita jotka myös ovat aiemmin pitäneet hihassaan kapteenin nauhaa.
- Valinta oli yllätys, mutta toki miellyttävä sellainen.

Pelaajia ei tarvitse johtaa

Hintikka on ennättänyt havaita, että maajoukkueessa kapteenin työmaa on periaatteessa helppo. Maataan edustamaan päässeet pelaajat tietävät mitä pitää tehdä ja miten käyttäytyä.

- Ei näitä tarvitse erityisesti johtaa. Lähinnä kipparin tehtävänä on viestittää valmennusjohdolle jos pelaajilla on jotain tarpeita tai omia näkemyksiä, Hintikka perkaa toimenkuvaansa. Hyvän kapteenin ominaisuuksiin kuuluu Hintikan mielestä tärkeimpänä hyvän hengen luominen joukkueeseen.
- Kapteenin pitää näyttää omalla esimerkillään miten kentällä pitää toimia. Hintikka uskoo kuin vuoreen siihen, että yhdelläkään pelaajalla ei ole vaikeuksia syttyä MM-kisapeleihin.
- Kulta on Suomen tavoite ja sen saavuttamiseksi joka jätkä on valmis pistämään itsensä likoon. Kauden aikana maajoukkueratsut saattavat ottaa rajustikin yhteen kotoisessa salibandyliigassa ja tunteet kuohahtelevat. Sinivalkoisessa paidassa puhalletaan kuitenkin yhteen hiileen.
- Maajoukkueetason pelaajat ovat kaikki fiksuja kavereita. Kentällä mennään täysillä kun pelataan seurajoukkueetasolla vastakkain. Silloin saa jopa niin sanotusti vihatakin. Mutta

pelin jälkeen kaukalon sisäpuolen tapahtumat unohdetaan, Hintikka sanoo, eikä ole havainnut maajoukkueessa minkäänlaisten kuppikuntien syntymistä.

Sveitsi sopiva avausvastustaja

Suomi avaa kisaurakkansa Sveitsiä vastaan kisojen toisena päivänä 15.5. Kippari punnitsee hetken onko lajin ehdottomaan eliittiin kuuluvan Sveitsin kohtaaminen heti kättelyssä hyvä vai huono asia.

- Tunnemme Sveitsin metkut hyvin, joten siinä mielessä se on hyvä avaus. Kun meillä on vielä aika hyvin yhteistapahtumia kisojen alla, niin uskon, että saamme viritetyksi iskun sellaiseksi, että olemme heti valmiita. Edellisen kerran Suomi kohtasi Sveitsin marraskuussa ja rökitti puhtaasti 9-0. Viimeinen tappio on salibandyväellä hyvässä muistissa. Sveitsi pudotti Suomen MM-finaalista rankkareilla Prahassa.
- Olihan se pienoinen shokki silloin suomalaisille. Ainakin minulle se oli iso yllätys, muistelee Hintikka parin vuoden takaista aikaa. Vaikka Suomi onkin sen jälkeen Sveitsiä kurittanut, niin Hintikka ei niille tuloksille tietenkään anna paljonkaan arvoa.
- Niillä peleillä ei ole mitään merkitystä. Sveitsi tulee olemaan kova Norjassa. Hereillä on siis oltava heti, muistuttaa Hintikka.

Venäjä ja Tšhekki kysymysmerkkejä

Sveitsin lisäksi Suomi kohtaa alkusarjassa Tšhekin ja Venäjän.

- Venäjästä en tiedä oikeastaan mitään. En ole niitä vastaan pelannut enkä edes nähnyt niiden pelaavan. Tšhekkikään ei juuri tutumpi ole.
- Molemmista joukkueista löytyy taitavia yksilöitä, mutta joukkuepelaaminen ja taktiikka eivät ole vielä aivan kohdallaan, Hintikka arvioi. Hän kuitenkin uskoo, että kunhan maan sisäinen sarjatoiminta saadaan pyörimään niin sitä kautta tulee jatkuvuutta ja eroa kärkimaihin saadaan kurrottua pienemmäksi.
- Näistä maista löytyy lahjakkaita pelaajia aivan varmasti. Kisojen isäntämaa Norja saattaa Hintikan mukaan olla kisojen musta hevonen, yllättäjä.
- Kotiyleisö antaa aina lisäpotkua, tietää Hintikka. Norjan mestarijoukkue juotti Hintikan seurajoukkueelle, Oilersille karvaan kalkin Euro cupissa.
- Me pidettiin palloa 50 minuuttia ja voitettiin laukaukset 60-10. Siitä huolimatta hävittiin 2-1. Norjassakin aletaan vähitellen ymmärtämään mistä tässä lajissa on kysymys.

Ruotsi on päävastustaja

Kiistaton tosiasia on kuitenkin se, että aina niin rakas länsinaapurimme Ruotsi tulee olemaan se joukkue, jonka päänahkaa Suomi kiihkeimmin jahtaa. Ja jos se sen saa, niin ensimmäinen sinivalkoinen maailmanmestaruus on lähellä. Hintikkakin myöntää, että vaikka Sveitsi aika ajoin uhkailee naapuruksia, niin Suomi ja Ruotsi ovat kuitenkin omassa kastissaan.

- Ruotsi sytyttää suomalaisen pelaajan aina enemmän kuin mikään muu joukkue. Näissä peleissä on oma pikku ekstransa.
- Kovahan Ruotsi taas tulee olemaan. Se on fakta. Kokeneita ja isokokoisia pelaajia. Mutta viime vuosina väännöt ovat olleet niin tasaisia, että päivän kunto on ratkaissut voittajan. Vaikka Ruotsi on vahva, niin Hintikka ei anna tuumaakaan periksi etukäteen. - Tosi hyvin pitää Ruotsin pelata, että se voittaa. Helpolla ne eivät tule saamaan mitään, luo Hintikka taisteluhenkeä.

Tasainen ryhmä ja huippuyksilöt

Hintikka uskoo jo virkansakin puolesta, että Suomella on kasassa kultaan pystyvä maajoukkue. Mutta näytökkin toki puhuvat puolestaan.

- Lopullisen maajoukkueen valinta ei varmaan ollut helppo tehtävä. Rajatapauksia varsinkin hyökkäjäpuolella oli paljon. Hintikka uskoo, että Suomella on Norjassa yhtenäinen ryhmä, jossa on hyvä henki. Kultaan tarvittavan lisämausteen keitokseen tuovat muutamat huipputaitavat yksilöt, jotka pystyvät ratkaisuihin kovissa paikoissa. Ja menestyvä joukkue tarvitsee aina luotettavat maalivahdit.
- Se osasto on kunnossa. Toivottavasti (Timo) Ketonen pelaa elämänsä kisat. Hintikka on pelannut salibandya seitsemisen vuotta. Eikä ole lajivalintaa katunut. - Ei voi valittaa. Hyvin on käynyt kun on päässyt Suomeakin edustamaan, myhäilee kaupparkeakoulussa toisen vuotensa täyteen saava opiskelija. Ensi kausi Hintikalla menee Oilersissa, mutta jatkossa opinnot vievät ainakin vuodeksi ulkomaille.
- Ensimmäisenä tulee opiskelu ja kielitaito. Sen jälkeen mietitään pelihommia. Totta kai pyrin järjestämään asiat sillä lailla, että pystyn jatkamaan myös peliuraani. Joku on väläytellyt Sveitsiä, mutta katsotaan sitä sitten kun se on ajankohtaista. Aivan. Ensin käydään hakemassa kultaa Norjasta.

Ihan oikeasti eikä vain unissa.

Jarmo Pesonen

LAJITIETO

- Salibandylehti
 - Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Kokoa, kovuutta ja taitoa Hurja joukko !

Suomi jahtaa ensimmäistä miesten MM-kultaa ryhmällä, joka on sekoitus kokemuksen tuomaa varmuutta ja nuoremman pelaajasukupolven intoa. Taitoa löytyy kaikilta. Liikkeellä on pelottavan kova ryhmä. Tässä he ovat.

Maalivahdit

Jussi Heikkinen, 28, SSV

Porvoon ZSKA:ssa aloittaneella Heikkisellä on edessään kolmannet MM-kisat. Aloitti Ruotsissa 1996 kolmosveskarina, mutta on jakanut sen jälkeen päävastuun Timo Ketosen kanssa. Kokenut. Pienikokoinen, mutta teräväliikkeinen.
Maaottelut: 21

Timo Ketonen, 27, HIFK

Uransa pääkaupunkiseudulla luonut Ketonen on puolestaan Pertunmaan lahja maan maalivahtikaartiin. Lopettelemista välätellyt Ketonen tunnetaan viuhuvista avauksista ja aktiivisesta osallistumisesta peliin reviihirtään. Myös erittäin hyvä liike. Torjunut Ruotsin nurin useimmin.
Maaottelut: 20

Jussi Viitanen, 22, Nurmon Jymy

Kahden konkarin mukaan valittu noviisi. Tämän kauden tulokas. Tasaisen varmat otteet liigassa ja onnistumiset Latviassa nostivat Viitasen lopulta leijonaryhmään. Totuttelemassa kansainvälisiin peleihin. Yksi kandidaatti maajoukkueen seuraavaksi luottovartijaksi.
Maaottelut: 4

Puolustajat

Pasi Berndtson, 22, SSV

Viime kaudella divarista maajoukkueeseen nostettu puolustaja. Itseluottamus on kova. Ei kaihdakaan tilanteisiin vauhdilla, välillä turhankin aggressiivisesti.
Maaottelut: 10

Petri Huttunen, 30, HIFK

Teki loistavien play off-pelien myötä viime hetken come backin leijoniin. Joukkueen konkari. Mukana jo 1994 EM-joukkueessa. Huttunen tuo puolustukseen kokoa ja lukuisten kovien pelien tuomaa varmuutta. Kun "Hude" laittaa ranteet lukkoon syöttö napsahtaa lapaan niin tyylipuhtaasti että siinä on opittavaa nuoremmille.
Maaottelut: 24

Jori Isomäki, 25, Blue Fox

Prahan MM:ien jälkeen leijonarinkiin noussut. Ollut mukana tasaisen varmasti sinivalkeisten tapahtumissa kaksi vuotta. Oma vankan palloilutaustan, pelannut pitkään salibandyn ohella jalkapalloa (2. div.) ja jääkiekkoa divarissa.
Maaottelut: 13

Esa Jussila, 20, Josba

Ainoa Josbasta lopulliseen joukkueeseen kisapassin lunastanut. Ensimmäisellä liigakaudella läpimurto maajoukkueeseen. Isokokoinen ja nuoren pelaajasukupolven pehmeä kosketus palloon. Kun varteen tulee vielä voimaa lisää ja itsevarmuutta MM-

areenalta, niin paketti maailmanluokan pelaajaksi alkaa olla kasassa. Jussilasta odotetaan maajoukkueen puolustuksen tukipilaria vuosiksi eteenpäin.

Maaottelut: 7

Jari-Pekka Lehtonen, 23, HIFK

Joukkueen Taitopelaaja. Maajoukkueen legendakastia iästään huolimatta. Oli mukana jo 1995 EM-kultaryhmässä. J-P siirtyy lähiaikoina maaotteluedustusten maratontaulukossa ykköseksi. Yleispelaaja ja joukkueen ehdoton avaintekijä kullanhuuhdonnassa. Sitä mitä JP ei osaa, ei kentällä tarvita. Joensuusta on JP:kin oppinsa ammentanut.

Maaottelut: 41

Vesa Punkari, 23, Sjöstads IF

Poikkeus vahvistaa säännön. Puolustuksen pieni suuri mies. Korvaa liikkuvuudellaan ulottuvuuden. Huikea fysiikka ja rutiini. Pelannut viimeiset kaksi vuotta Ruotsissa ja tietää tarkkaan miten ruotsalaiset laitetaan kuriin. Kova lyöntilaukaus. Maajoukkueen ykköspakki.

Maaottelut: 35

Vilhelm Sandström, 20, Oilers

Joukkueen kuopusosastoa. Kasvanut nuorten maajoukkueen kautta aikuisten mittoihin. Moniko on pelannut kolmannet loppuottelut liigassa 20-vuoteen mennessä ? Käsi ylös. Vilestä koulitaan maajoukkueen puolustuksen vastuunkantajaa tuleviksi vuosiksi.

Maaottelut: 11

Juha-Matti Sepponen, 24, Gunners

Sepponen on mukana ensimmäisissä arvokisoissaan, vaikka ei enää aivan poikanen olekaan. Ei pallollisena joukkueen taitavimpia, mutta tuo tarvittavaa kovuutta maalineduspeliin. Isokokoinen ja ratkaisu lähtee ranteelta.

Maaottelut: 5

Hyökkääjät

Jarno Heiskanen, 25, NST

Imatran ihmemies on maalintekijä ja juoksukone. Onnistunut hyvällä prosentilla aina kun on saanut näytönpaikan maajoukkueessa. Teki Turussa Ruotsia vastaan maalin, joka lopulta vakuutti Tilanderin. Saa ympärilleen Juuso Kiviharjun ja Janne Tähkän.

Maaottelut: 10

Jaakko Hintikka, 23, Oilers

Valinta joukkueen kapteeniksi kertoo paljon Hintikalle kaavailusta roolista. Vastuuta niin kentällä kuin sen ulkopuolella. Hintikka saanee tutkaparikseen seurakaveri Juho Seppälän. Silloin alkaa yleensä tapahtumaan vastustajan maalilla.

Maaottelut: 17

Mikael Järvi, 22, HIFK

Nuori ja kokenut, raataa ja ratkaisee. Järvi tekaisi Sveitsiä vastaan reilussa kahdessa minuutissa kolme häkkiä marraskuussa Lahdessa. Pelannut henkisesti tiukkoja liigan pudotuspelejä neljänä vuonna peräkkäin. Maila ei tutise tiukassakaan paikassa.

Maaottelut: 9

Tero Karppanen, 23, Gunners

Veto ja maali on Karppasen tyyli. Karppasen sivallus on kova ja tarkka, eikä hän arkaile käyttää sitä. Käyttää myös vaparikuvioiden päättäjänä ja rangaistuslaukauksissa. Tilanderin ykköstrion jäsen yhdessä Mika Kohosen ja Jarkko Saveniuksen kanssa.

Maaottelut: 16

Juuso Kiviharju, 23, RuRu

Juuson kausi ei ollut helppo. Olkapäävamma piti sivussa pitkään ja sarja päättyi playoffien sijaan karsintapeleissä. Pelisilmä on paikallaan ja tahto päättää kausi MM-areenalla menestykseen on suuri. Maaottelut: 13

Mika Kohonen, 22, Happee

Maailman ykkönen monen mielestä. Kun Kohonen pääsee vauhtiin, ei miestä pitele kukaan. Varakapteeni.

Maaottelut: 30

Raine Laine, 27, Sjöstads IF

Ruotsin apuja yhdessä Punkarin ja Öhmanin kanssa. Kun toiset väsyvät, Raine parantaa. Lisäarvona arvokas pelituntuma Ruotsin elitserienissä, missä Sjöstadin kantavia voimia. Rainekin oli mukana Prahassa kaksi vuotta sitten. Kuuluu maajoukkueen runkoon.
Maaottelut: 20

Teppo Rantala, 23, Happee

Yllätysvalinta Jyväskylästä. Ainoa MM-joukkueen pelaaja jolla ei ollut maaottelua alla, ennen huhtikuuta 2000. Tahtopelaaja. Peluutetaan yhdessä Raine Laineen kanssa.
Maaottelut: 2

Jarkko Savenius, 31, Gunners

Joukkueen nestori. Hakee muiden Prahan kävijöiden tapaan hyvitystä pronssille Norjasta. Vuosi Ruotsissa ja paluu G-mieheksi Tampereelle. Jarkon mittariin kertyy kilometri kilometrin perään, mutta jalat kantavat. Luo paikkoja Karppaselle ja Kohoselle. Maaottelut: 16

Juho Seppälä, 27, Oilers

Liigan tähtiä ja Hintikan verraton aisapari. Monipuolinen pelaaja. Syöttää, maalaa, puolustaa. Juhokin on ensimmäisissä todellisissa arvokisoissa, vaikka maaotteluja on muuten jo mukavasti alla.
Maaottelut: 14

Janne Tähtä, 29, HIFK

SM-kulta tuli jo. MM-kulta kiinnostaa varmasti kaiken muun nähnyttä Jannea. Edessä jo neljännet arvokisat. Taidot ja mies tunnetaan. Myös ulkomailla. Mies joka nosti lajin uudelle tasolle, ilmaan. Mitä kikkoja Jannella on MM-kisoja varten kehitetty? Horjuttaa ruotsalaiset raivon partaalle. Ja tarjoaa ilmaiset kaffet vastaantulijoille.
Maaottelut: 40

Hannes Öhman, 23, Balrog

Hymyilevä Hannes on mukana Latviassa tapahtuneesta nilkan muljahduksesta huolimatta. Valmentajat luottavat että jalka kestää ja ottivat ahvenanmaan miehen matkaan. Ampunut Ruotsin alas puusta useammin kuin kerran. Pelaa nykyisin Balrogin paidassa Tukholman Norsborgissa. MM-kisoissa hyökkääjänä.
Maaottelut: 31

Päävalmentaja Pasi Tilander**Valmentaja** Petteri Nykky**Apuvalmentaja** Mika Ahonen**Fysioterapia ja huolto** Marko Arponen ja Tero Kinnunen**Joukkueenjohto** Kimmo Nurminen ja Hexi Arteva

Kotiinjäävät varamiehet: Markus Sunttila (mv.), RuRu, Jarkko Lappalainen HIFK, Reeo Tiainen HIFK, Jussi Järvinen Oilers, Santtu Manner RuRu, Thomas Lundberg ÅSC ja Erno Tyni Nurmon Jymy.

Markku Huoponen

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
- ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Numero 13 sisältää viestin "Mulle onnea, muille epäonnea "

HIFK:n Janne Tähhä, 29, saavutti yhden meriitin lisää pitkään listaansa kun se kauan kaivattu SM-kulta pujotettiin maestron kaulaan. Kaiken hulinan keskellä punainen 13 valittiin myös huhtikuun pelaajaksi. Tähhä teki tasaisen varmaa työtä finaaleissa. Maali jokaisessa neljässä finaalisissa.

Ensimmäinen tuntemus kun SM-kulta ratkesi ?

- Rauhallinen ja tyhjä olo. Parin päivän jälkeen alkoi tajuta, että on saavuttanut jotain hienoa. Ja aina vain parani kun sai kuulla että kausi jatkuu MM-kisoissa.

Mitä SM-kulta sinulle oikeastaan merkitsee ?

- Nyt on päässyt yhden tien päähän ja saanut jotain konkreettista. Paljon on pelaajia, jotka ei ikinä pääse juhlimaan mestaruutta. SM-kulta on suurin saavutus minkä voi saada kansallisella tasolla.

Arvostaako mestaruutta eri tavalla kun sitä on joutunut tavoittelemaan monta vuotta ?

- Varmasti, ja tapa millä sen saavuttaa. Mikä on sun rooli joukkueessa ja kuinka kauan olet pelannut. Nuorempi pelaaja hullaantuu enemmän, tällainen vanhempi ottaa sen rauhallisemmin ja osaa arvostaakin sitä jo sen eteen tehdyn työmäärän tähden.

Miltä tuntui pelata finaalisarjaa ensimmäisen kerran 29-vuotiaana ?

- Koko sarja tuntui menevän äkkiä läpi, vaikka ottelurytmi ei ollut tiheä. Ei sinä aikana muuta pysty ajattelemaan kuin vastustajaa. Muu unohtuu. Työ ja perhekin. Olin varmasti huonoa seuraa kotona. Ei siinä suurempia päätöksiä tehty. Lapsia hoidettiin, mutta muut jutut jäi vähiin.

Alkoiko usko loppua kun kulta väisti sinua vuosi vuoden perään ?

- Hmm, olin kyllä luottavainen, että joskus se sieltä tulee. Olisin hakenut sitä vaikka väkisin ja vaihtanut vaikka jengiä sen tähden. Katsonut missä olisi sellainen ryhmä, jossa on mahdollista voittaa mestaruus. Onneksi ei tarvinnut lähteä hakemaan muualta.

Miten syvällä kävit henkisesti kauden alussa kun oli mailasopimus- ja seuran taloussotkuja ?

- Masensihan se, koska näin että nyt on Joukkue kasassa, mutta mä en olekaan kehissä mukana. Mutta siinäkin vaikeudet kasvattavat. Piti vaan uskoa, että hommat tulee kuntoon.

Mikä HIFK:ssa on parasta ?

- Pelaajat ennen muuta ja valmennus. Kolmen valmentajan tiimi toimi hyvin, mutta me pelaajat tehtiin se suurin duuni. Ja henkinen voima. Kaikki tulee juttuun keskenään. Runko tuli VFT:stä, mutta muutkin pääsivät hyvin sisään touhuun.

Koetko olevasi pelaajana elämäsi kunnossa nyt ?

- Näkisin niin. Aika hyvässä tikissä ollaan. Yläpäästä ainakin (naurua).

Millainen henkilö Tähhä oikeastaan on ?

- Aika yksinkertainen kaveri. Kun Tähhä haluaa jotain, se tekee täysillä sen. Ettei tarvitse jälkeinpäin haihatella mihin olisi voinut päästä.

Kuka oli nuoruutesi urheilusankari ?

- Itänaapurin lätkämaajoukkueen Helmut Balderis ja sitten Sergei Makarov. Sittemmin myös suuret taitelijat kuten Mario Lemieux ja Michael Jordan.

Jos voisit olla jonkun muun lajin huippu, mikä se laji olisi. Miksi ?

- Varmaan koripallo. Sellainen Jordan-tyyppinen. Hän oli niin suvereeni kaveri. Ja kun 20 000 päätä huutaa katsomossa niin se on mahtavaa. Mutta tämäkin riittää.

Mikä on Väiski Vemmelsäären (otsapanta) paras ominaisuus ?

- Se tuo onnea. Sain sen kun lähdettiin -95 EM-kisoihin. Kultaa tuli. Ja nyt, vaikka monta vuotta meni välissä ilman menestystä. Väiski lähtee Norjaan mukaan.

Onko taikauskoa myös mieltymys numeroon 13 ?

- Sehän on perinteisesti onnen numero. Ainakin mulle.

Tietääkö se epäonnea vastustajalle ?

- Toivon mukaan. Kun Vellu Ketola oli kentällä, silloin aina tapahtui.

Olisitko uskonut minkä villityksen nuorten pelaajien keskuudessa kehittäsi ilmaveivi saa aikaan ?

- En olisi uskonut Se oli tosi suuri ylläri. En tuntenut siinä mitään niin ihmeellistä. Kehittelin sen, siltä pohjalta, että se toisi vähän hauskuutta yleisölle ja pelikavereille fiilistä. - Muuten en tajua puheita, joiden mukaan se pitäisi kieltää. Koska salibandysa ei ole voimakasta vartalo- ja mailakontaktia, pitää mailalla pystyä tekemään jotain.

Miksi liigassa muut eivät ole innostuneet tekemään samanlaisia temppeja ?

- Jokainen pelaa niin kuin pelaa. En osaa sanoa.

Kauanko pitää harjoitella, että pallo pysyy lavassa ilmassakin ?

- Perustekniikka pitää ensin olla hallussa. Ja harjoitella suoralla lavalla ennen kuin alkaa hakea erikoisuuksia. Jokaisella on ne omat jutut, ja tärkeintä on löytää se oma tyyli. Väkinen ei pidä yrittää matkia muita.

Entä paljonko lisää, että temppea kannattaa yrittää pelissä ?

- Hirmu paljon, ja yksinään. Joukkueetreeneissä on muut jutut. Pelikaverit tulee huomauttamaan ja kopistelemaan mailaan jos alkaa viihtyä liian hyvin pallon kanssa. Harjoittelen yksin tuollaiset 4 kertaa viikossa tunti kerrallaan. Pelkästään mailan ja pallon kanssa.

Oletko mielialapelaaja ?

- Täysin (naurua). Vaikka se on paha tapa, mutta näin se vain on.

Milloin olet parhaimmillasi ?

- Silloin kun on panosta ja yleisöä. Tässä järjestyksessä. Se sytyttää.

Terveiset Stefan Mattssonille (Ruotsin maalivahti) ?

- Toivottavasti uskaltaa tulla maaliin. Oikeasti arvostan maailman parasta maalivahtia. Olen sen sanonutkin hänelle.

Juttelitko Täky-talkia P-P Sintosen kanssa finaaleissa ?

- P-P on ihan mukava kaveri. Maalivahti ei ole samalla tavalla suuri vastustaja kuin kenttäpelaaja. Hauskaa herjaa heitettiin. Muiden kanssa tuli enemmän sellaista painokelvotonta tekstiä.

Nähdäänkö sinut HIFK:n treeneissä kun valmistautuminen uutta kautta (Euro Cup !) varten alkaa ?

- Ei Euro Cup merkitse mulle mitään. Ei se saa olla ainoa motivaatiotekijä. Nyt mennään täysillä MM-kisoihin. Olen joskus sanonut että, jos SM- ja MM-kulta osuu samaan kauteen hakkaan kengät isoilla nauloilla Pasilan hallin kattoon. En tee päätöksiä suuntaan enkä toiseen vasta kun MM:ien jälkeen. Ja jatko riippuu mielialasta.

Niin tekee mielialapelaaja.

Markku Huoponen

LAJITIETO

- ▶ Salibandylehti
- ▶ Uusin lehti
 - Arkisto
 - Mediakortti

Laji-info

Järjestöpalvelut

Materiaalisalkku

Linkit

a wysiwyg design
2000-

Palomäen Hanna Pelaa kentällä ja pukukopissa !

- Nyt voit olla jo hiljaa, joutuu valmentaja silloin tällöin huudahtamaan maaliskuun pelaajaksi valitulle HIFK:n Hanna Palomäelle. Liikkumista rakastavalla Hannalla on todellinen urheilijan sielu, joka näkyy kentällä ja kuuluu pukukopissa.

22-vuotias reippaanoloinen hyökkääjä opiskelee Vierumäellä liikunnanohjaajaksi. Kolmivuotisesta koulutuksesta on tällä hetkellä menossa toinen vuosi.

- Olen tottunut liikkumaan pienestä pitäen, ja jos pariin päivään en pääse liikkeelle, rupean hyppimään seinille, nuori nainen kertoo.

Hannan mukaan hyvä fyysinen kunto se vaikuttaa koko elämään ja kohottaa muun muassa itsetuntoa. Tekeminen on muutenkin istumista ja kuuntelemista enemmän tulevan liikunnanohjaajan mieleen. Puolentoista tunnin lentopallon pelaaminenkin on mukavampaa kuin samanpituisen luento lajista.

- Kun on käynyt rankan treenin jälkeen suihkussa ja asettunut aloilleen tulee ihana tunne. Urheilu on minulle jonkin näköistä huumetta, Hanna pohtii.

Valmistumisen jälkeen on tarkoitus jatkaa opintoja. Yhtenä kiinnostuksen kohteena on urheiluun liittyvä psykologia eikä ulkomaillakaan opiskelu ole vielä poissuljettu mahdollisuus.

- Jos siihen saisi vielä yhdistettyä opiskelun niin hyvä olisi! Toisaalta minua kiinnostaa myös valmentaminen varsinaisen "leipätyön" ohella.

Hopea ei maistu enää happamalta

Hanna luonnehtii itseään pukukoppipelaajaksi, joka on "aika paljon äänessä". Silloin tällöin valmentajakin joutuu toppuuttelemaan innokasta tsempparia.

Saitte kuluneen kauden tiukan finaalisarjan päätteeksi hopeaa. Oliko kakkossija kova pettymys ?

- Oli se alkuun, varsinkin kun pelit oli niin tiukkoja ja olis voineet kääntyä kummalle joukkueelle tahansa. Pelasimme kuitenkin hyvin ja loppujen lopuksi kakkossijakin oli meiltä ihan hyvä suoritus. Pettymyksen yli pääsi nopeasti nollaamalla tilanteen.

- Turha sitä on jäädä surkuttelemaan kun ei se mitään kuitenkaan enää auta. Katse on nyt käännetty kohti tulevia haasteita !

Kauden jälkeen on jäänyt aikaa vetää myös henkeä ja pitää vapaailltoja.

- Olen ottanut ihan rennosti, mailaa olen kerran pitänyt kädessä kauden loppumisen jälkeen. Vapaaillat on menneet koulujuttuja tehden, jotain vähän urheilun ja telkkaria katsellen. On sitä pari kertaa tullut viihteelläkin käytyä...

Ensi kaudellakin petopaitojen numeroa 22 kantaa Hanna Palomäki. Miltä tuntuu kantaa perinteisen seuran värejä, sytyttääkö petologo myös naista ?

- Ihan mukavalta ja kotoisaltahan tuo tuntuu. Eiköhän se petologo sytytä naista siinä missä miestäkin.

Tennistä, lentopalloa, jalkapalloa...

Hannan urheiluhistoriasta löytyy sekä yksilölajia että joukkueurheilua. Salibandyn pariin hän tuli kuusi vuotta sitten.

- Ihan eka urheilulajini taisi olla tennis, jota treenasinkin tosissani ennenkuin siirryin kokonaan salibandyn pariin vaihto-oppilasvuoden jälkeen. Nuorempana pelasin myös lentopalloa ja jalkapalloa.

Millä tavalla luonnehtisit itseäsi pelaajana ?

- Olen kova tekemään kentällä töitä, pelaan kovalla asenteella ja inhoan häviämistä. Olen kohtuullisen nopea ja tarvittaessa röyhkeäkin, sillä haluan tehdä maaleja! Pidän

syöttötaitoani kohtuullisen hyvänä, mutta laukauksessa löytyy parannettavaa. Pelinlukutaito ja mailatekniikkakin ovat parantuneet paljon viimeisen kaudenkin aikana. Kaikilla osa-alueilla löytyy kuitenkin vielä paljonkin parannettavaa, Hanna kertoo. Nykyään salibandy viekin suurimman osan Hannan illoista. Silloin kun on aikaa ja energiaa jäljellä hän suuntaa sulkapallo- tai tenniskentille, salille tai aerobiciin "ihan fiiliksen mukaan"!

- Urheilun vastapainoksi tykkään käydä elokuvissa katsomassa hyviä komedioita. Musiikkia kuuntelen aina ja lukemisestakin tykkään, hän vakuuttaa.

Rankkareita vai tiukempia sukia ?

Naisten harrastamien joukkuelajien näkyvyyden ja suosion nostamiseksi on pohdittu erilaisia asioita. Salibandy-naisille on jopa ehdotettu seksikkäämpiä peliasuja katsojien houkuttelemiseksi. Hannaa tällaiset kehittämisehdotukset ärsyttävät.

- Mielestäni ne ovat ihan muita lajeja, joissa ulkonäöllä pitää katsojia houkutella.

Näkyvyyden ja suosion olisi lähdeittävä lajista ja sen kehittämisestä. Hanna uskoo, että pelin taso tulee nousemaan lähivuosina, varsinkin kun lajiin tulee enemmän sellaisia pelaajia, jotka ovat olleet lajin parissa jo pienestä pitäen.

- Enkä tietenkään tarkoita etteikö muita lajeja ennen salibandya pelanneet olisi yhtä hyviä. Lajin kehityksen kannalta on kuitenkin hyvä, että tällaista pelaajamassaa tulee enemmän, Hanna pohtii.

Hanna tietää myös, mitä hän itse voi tehdä oman lajinsa eteenpäin viemiseksi:

- Sitä mukaa kun itse parannan peliäni, niin joukkueenkin peli paranee !

Sari Salmela

File Hanna Palomäki

Syntynyt: 23.9.1977

Horoskooppi: "Syntymäpäivästäni johtuen olen neitsyen ja vaa'an välissä eli sellainen rajatapaus.

Kätisyys: left

Aikaisemmat seurat: M-Team 1995-1997 (II-div.), HIFK 1997-.

Saavutukset: 1 MM-kulta, 1 SM-hopea, 1 SM-pronssi.

Maaottelut: 9

Siviilisääty: En seurustele, joten mulle saa soitella !

Lemmikkieläin: Irlanninterrieri Irkku "tomera tapaus".

Hanna 10 vuoden päästä: "Pelaako sen ikäiset vielä ? Todennäköisesti pelaan jollakin tasolla. Toivottavasti olis jo siihen mennessä mies ja lapsia ja vakituinen työpaikka."

SS